

คดีหมายเลขดำที่ บ. ๒๒๐/๒๕๖๐
คดีหมายเลขแดงที่ป.๑๖๖/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองขอนแก่น

วันที่ ๒๓ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นายปิยพันธ์ แสนทวีสุข ผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้องสอด
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๑
คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องมหาวิทยาลัยมหาสารคามเป็นผู้ถูกฟ้องคดี ศาลพิจารณาแล้วเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมจึงได้เรียกคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ เข้ามาในคดี โดยกำหนดให้ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เป็นผู้ร้องสอด และกำหนดตัวผู้ถูกฟ้องคดีใหม่ให้ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ สังกัดวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ สืบเนื่องมาจากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

/(สำนักงาน...

(สำนักงาน ป.ป.ช.) มีหนังสือ ลับ ที่ ปช ๐๐๑๗/๒๔๓๐ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ แจ้งให้อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ร้องสอด มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณีผู้ฟ้องคดีกับพวกถูกกล่าวหาว่ากระทำการทุจริตอนุมัติการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้า ร้อยละ ๑๕ ตามสัญญาจ้างก่อสร้างอาคารวิทย์พัฒนา คณะศึกษาศาสตร์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ทั้งที่ยังไม่ได้ตรวจสอบหนังสือคำประกันการปฏิบัติตามสัญญา หนังสือคำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า และยังไม่ได้รับใบเสร็จรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าจากผู้รับจ้าง รวมทั้งละเว้นไม่ดำเนินการเพื่อยุติความเสียหาย ทั้งที่ทราบหนังสือคำประกันดังกล่าวเป็นเอกสารปลอม แต่กลับขยายระยะเวลาให้แก่ผู้รับจ้างในการส่งหนังสือคำประกันฉบับใหม่แทนฉบับเดิม และไม่ดำเนินคดีกับผู้รับจ้างเมื่อผู้รับจ้างทิ้งงานก่อสร้าง อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าวจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และต่อมา เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ได้รับแจ้งจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๙๒(๓)๑.๑๔/๑๒๐๑๘ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๐ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยที่ อ.๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๐ ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ก.บ.ม.) จะมีมติลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับ ข้อ ๗ และข้อ ๑๒ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่ง และการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเอง ไม่สามารถนำมติชี้มูลความผิดทางวินัยและสำนวนการไต่สวนของผู้ร้องสอดมาใช้พิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ ขัดกับคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๐๓๗/๒๕๕๘ ที่ว่า ผู้ร้องสอดมีอำนาจไต่สวนและชี้มูลความผิดทางวินัยเฉพาะการกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยฐานอื่น ได้แก่ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติ

/ตามกฎหมาย...

ตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ
 ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐาน
 เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และกรณีที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีโอนมัติจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้า
 โดยไม่มีอำนาจ นั้น เห็นว่า เมื่อคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่อง
 มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ส่วนที่
 ๒ ได้มอบอำนาจให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี โดยในข้อที่ ๓ กำหนดว่า ควบคุม
 ดูแลการเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และการนำเงินส่งคลัง ให้เป็นไปตามระเบียบ
 การเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ และระเบียบ
 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่เกี่ยวข้อง
 ดังนี้ ... (๔) ก่อหนี้ผู้พ้นและอนุมัติการจ่ายเงินจากงบประมาณเงินรายได้ของ ส่วนกลาง
 รายการตามงบประมาณเงินรายได้และเงินรับฝาก หรือรายการที่สภามหาวิทยาลัยหรือ
 อธิการบดีให้ความเห็นชอบแล้ว ... (๑๐) อนุมัติการจ่ายเงินแต่ละประเภทรายจ่ายที่กำหนด
 ในระเบียบของมหาวิทยาลัยและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกำหนดไว้แล้ว รวมถึงระเบียบ
 กระทรวงการคลังที่กำหนดให้จ่ายได้ ... (๑๑) การลงนามในเช็คของมหาวิทยาลัยเพื่อสั่ง
 จ่ายเงิน ... (๑๓) ลงนามในใบเบิกเงินโดยไม่จำกัดจำนวน และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตกลง
 ทำสัญญาว่าจ้างกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ (ประกอบด้วย บริษัท นิวัตริค คอนสตรัคชั่น จำกัด
 และบริษัท ทรานส์แองโกลเซอร์วิส จำกัด) ให้ก่อสร้างอาคารวิทย์พัฒนา คณะศึกษาศาสตร์
 ตามสัญญาจ้างเลขที่ จ.๐๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และข้อ ๔.๑ ของสัญญา
 ดังกล่าวกำหนดให้ผู้ว่าจ้างต้องจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของสัญญาจ้าง เป็นเงินจำนวน
 ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท ตามข้อ ๖๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕
 โดยเงินจำนวนดังกล่าวจะจ่ายให้ภายหลังจากที่ผู้รับจ้างได้วางหลักประกันการรับเงินค่าจ้าง
 ล่วงหน้าเต็มตามจำนวนเงินค่าจ้างล่วงหน้า นั้นให้แก่ผู้ว่าจ้าง ซึ่งกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ได้มี
 หนังสือ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ขอเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าจำนวนดังกล่าว และกลุ่ม
 งานพัสดุได้มีบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เสนอผู้ฟ้องคดีในฐานะปฏิบัติ
 ราชการแทนอธิการบดีเพื่อพิจารณาอนุมัติ ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม
 ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่
 ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ แล้วเห็นว่า คำสั่งมอบอำนาจดังกล่าวไม่ชัดเจน จึงได้สอบถาม
 ผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ (นายปลวัชร ปัดเสน) ได้รับคำแนะนำว่า ข้อ ๓ (๑) ของคำสั่ง
 ดังกล่าว เป็นกรณีอนุมัติเรื่องครั้งแรกหรือเรื่องใหม่ที่จะสั่งซื้อสั่งจ้าง หรือก่อนนี้ผูกพันใหม่
 ถ้าเกิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต้องให้อธิการบดีเป็นผู้อนุมัติ แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องขออนุมัติเบิกเงิน
 ค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำสัญญาจ้างไว้แล้ว จึงเป็นไปตามข้อ ๓ (๑๓)
 ของคำสั่งเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีจึงสามารถลงนามในใบเบิกเงินโดยไม่จำกัดจำนวน ซึ่งได้ถือปฏิบัติ

/เช่นนี้กัน...

เช่นนี้กันมาโดยตลอดและไม่เคยมีปัญหาใดๆ ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจดูข้อ ๓ (๑๓) ของคำสั่งข้างต้น แล้วเห็นว่า ได้ระบุว่า ลงนามในใบเบิกเงินโดยไม่จำกัดจำนวน ทั้งยังพบว่า ข้อ ๓ (๑๐) (๑๑) และข้อ ๕ (๒๘) ยังได้ระบุให้ผู้ฟ้องคดีมีอำนาจลงนามปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีในงานประจำได้ การลงนามในครั้งนี้นี้จึงถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีในงานประจำด้วยเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงได้กระทำไปโดยเชื่ออย่างสุจริตว่าตนเองมีอำนาจตามที่ได้รับมอบหมาย ทั้งได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว และเมื่ออธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามได้ทราบเรื่อง ก็ยอมรับ ไม่เคยกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีได้ลงนามอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ไปเกินกว่าอำนาจที่ได้รับมอบหมาย และเป็นที่ยังใจของผู้ปฏิบัติงานมาโดยตลอดว่า รองอธิการบดีที่ดูแลกองคลังและพัสดุสามารถเบิกจ่ายเงินได้ไม่จำกัดจำนวน และได้ปฏิบัติเช่นนี้สืบเนื่องกันมา ได้แก่ (๑) เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ.เทียนศักดิ์ เมฆพรรณโอภาส) อนุมัติเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ จำนวน ๑๕,๑๕๐,๐๐๐ บาท ปรากฏตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๓๐.๑/๑๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒ (๒) เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๒ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ.เทียนศักดิ์ เมฆพรรณโอภาส) อนุมัติเบิกเงินจำนวน ๑๔,๖๒๒,๔๐๗.๐๗ บาท (๓) เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๐ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ.เทียนศักดิ์ เมฆพรรณโอภาส) อนุมัติเบิกเงิน จำนวน ๑๒,๖๖๑,๘๖๙ บาท (๔) เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๑ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ.มยุรี ภารการ) อนุมัติเบิกเงินจำนวน ๘,๘๙๐,๐๐๐ บาท (๕) เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๐ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ.มยุรี ภารการ) อนุมัติเบิกเงินจำนวน ๑๑,๕๘๖,๖๔๖ บาท และ (๖) เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ.มยุรี ภารการ) อนุมัติเบิกเงิน จำนวน ๑๓,๗๔๗,๒๘๓.๘๐ บาท สำหรับกรณีที่กล่าวหาเกี่ยวกับสั่งจ่ายเช็คของผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ขั้นตอนการตรวจสอบ วิธีการในการเบิกจ่ายเวลาในการออกเช็ค เขียนเช็ค และการเลือกบัญชีธนาคารใดออกมาสั่งจ่ายเช็ค การครอบครองและควบคุมสมุดบัญชีและสมุดเช็คธนาคารต่างๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะร่วมลงนามเป็นคนที่สอง เพื่อสั่งจ่ายเช็คค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ ล้วนเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในแต่ละส่วนงาน ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ หรือผู้รักษาราชการแทน และเจ้าหน้าที่ไม่ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าเช็คฉบับดังกล่าวเป็นเช็คที่สั่งจ่ายเงินจากบัญชีเงินฝากใดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามสั่งจ่ายเช็คฉบับที่หนึ่ง เช็คเลขที่ ๐๑๔๖๖๔๒ ที่สั่งจ่ายเงินจากบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๑๓,๒๐๘,๗๑๙.๔๔ บาท ร่วมกับนางสาวใบศรี พันเทศ ในฐานะรักษาราชการแทนผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ เป็นการลงนามร่วมไปตามอำนาจหน้าที่ ตามข้อ ๓ (๑๑) ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ทั้งเช็ค

/ฉบับดังกล่าว...

ฉบับดังกล่าวนางสาวใบศรีในฐานะผู้รักษาราชการแทนผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุได้ลงนามส่งจ่ายเป็นคนแรกก่อนนำมาเสนอให้ผู้ฟ้องคดีลงนามร่วมเป็นคนที่สอง ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าเช็คฉบับดังกล่าวได้ผ่านกระบวนการตรวจสอบตามขั้นตอนการเบิกจ่ายตามระเบียบของทางราชการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะลงนาม ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบในเบื้องต้นแล้วเห็นว่า เช็คฉบับดังกล่าวเป็นเช็คที่ออกให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ เป็นเงินจำนวน ๑๓,๒๐๘,๗๑๙.๔๔ บาท ตรงกับรายงานการเบิกจ่ายและขออนุมัติเบิกค่าจ้างล่วงหน้า ร้อยละ ๑๕ ที่ได้อนุมัติไปเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ สำหรับเช็คฉบับที่สอง เช็คเลขที่ ๐๓๘๒๒๓๗ ที่สั่งจ่ายเงินจากบัญชีธนาคารกรุงไทยนั้น เนื่องจากนางสาวใบศรีได้นำเช็คฉบับที่หนึ่งมาแสดงยืนยันว่าธนาคารได้ปฏิเสธการจ่ายเงินเนื่องจากเงินในบัญชีไม่พอจ่าย จึงนำเช็คฉบับที่สองมาเสนอให้ผู้ฟ้องคดีลงนามร่วมใหม่ โดยนางสาวใบศรีได้ลงนามในเช็คดังกล่าวก่อนแล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีตรวจสอบแล้วเห็นว่า มีรายการตรงกับเช็คฉบับที่หนึ่ง และเป็นเช็คที่ออกเพื่อแก้ไขปัญหาที่เช็คฉบับที่หนึ่งถูกธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาและป้องกันมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถูกฟ้องร้องในภายหลัง จึงได้ลงนามในเช็คฉบับที่สองร่วมกับนางสาวใบศรี แต่ต่อมา ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเดินทางกลับไปถึงอาคารชุดที่พักอาศัย ซึ่งตั้งอยู่ภายในอาณาเขตของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นายจักริน เพชรสังหาร ซึ่งเป็นหัวหน้ากลุ่มงานคลังและบัญชี ในฐานะรักษาราชการแทนผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ ลำดับที่ ๓ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๓๔๕๖/๒๕๕๒ เรื่อง ให้ข้าราชการ รักษาการแทนผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ได้โทรศัพท์หาผู้ฟ้องคดีและเดินทางไปพบโดยแจ้งว่า เช็คฉบับที่สองที่ออกให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ธนาคารได้ปฏิเสธการจ่ายเงิน เนื่องจากเงินในบัญชีไม่พอจ่าย โดยนายจักรินได้นำเช็คฉบับที่สอง ๒ ไปแสดงต่อผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ตำหนิไปว่าเหตุใดจึงไม่ตรวจสอบยอดเงินในบัญชีก่อนที่จะสั่งจ่ายเช็ค นายจักรินจึงแจ้งว่าได้ตรวจสอบยอดเงินในบัญชีนี้แล้วสามารถเบิกจ่ายได้และได้นำเช็คฉบับใหม่ที่นายจักรินได้ลงนามไว้ก่อนแล้วเสนอให้ผู้ฟ้องคดีลงนามร่วม ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้ลงนามในเช็คฉบับดังกล่าวเพียงลำพังดังที่ถูกแจ้งขอกกล่าวหา และหากเช็คฉบับที่สามมีลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีเพียงคนเดียวจะไม่สามารถนำไปขึ้นเงินได้เนื่องจากผิดเงื่อนไขการเบิกจ่ายที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตกลงไว้กับธนาคาร และก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะลงนามในเช็คฉบับที่สาม ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบแล้วเห็นว่า เช็คฉบับดังกล่าวมีรายการตรงกับเช็คฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สองที่ถูกธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน ทั้งยังได้สอบถามถึงลายมือชื่อบุคคลที่ลงนามในเช็คก่อนผู้ฟ้องคดีว่าเป็นลายมือชื่อของใคร ซึ่งนายจักรินตอบว่าเป็นลายมือชื่อของนายจักริน เนื่องจากนางสาวใบศรีได้กลับไปแล้วและไม่สามารถติดต่อได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเช็คฉบับที่สามเป็นการออกเพื่อแก้ไขปัญหาที่เช็คฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สอง อีกทั้ง วันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๒ เป็นวันศุกร์วันถัดไปจะเป็นวันหยุดทำการอีกสองวัน หากไม่มีการแก้ไขปัญหาในวันนั้น

กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์อาจนำเช็คที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินไปแจ้งความดำเนินคดีหรือเรียกร้องค่าเสียหายเอากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ เพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง ประกอบกับกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ไม่มีสำนักงานตั้งอยู่ในเขตจังหวัดมหาสารคามและจะเดินทางกลับกรุงเทพมหานครในวันนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงได้ลงนามร่วมเป็นคนที่สองต่อจากนายจักริน ซึ่งกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ได้นำเช็คฉบับที่สามไปเข้าบัญชีธนาคารของกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ในวันเดียวกันนั้น การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปตามที่ได้รับมอบหมายตามข้อ ๓ (๑๑) และ (๑๓) ของคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ส่วนขั้นตอนต่างๆ ก่อนการออกเช็คเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติและผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุหรือผู้รักษาราชการแทน การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้เกิดจากเจตนาอันทุจริตหรือประมาทเลินเล่อ ทั้งไม่ได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ และไม่ได้จงใจหรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ หรือขาดการระมัดระวัง อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ส่วนกรณีที่กำลังกล่าวอ้างว่า ไม่ยับยั้งความเสียหายที่เกิดแก่ราชการ นั้น เห็นว่า หากคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่องมอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ จะไม่ได้หมายความว่าผู้ฟ้องคดีและผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุเข้าใจดังที่กล่าวมาแล้ว เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามอนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ไปเกินกว่าอำนาจหน้าที่ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายมา การกระทำที่เกินอำนาจหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวก็เป็นความผิดที่ไม่ได้เกิดจากเจตนาอันทุจริต จงใจหรือประมาทเลินเล่อแต่อย่างใด คงเป็นเพียงแต่ความผิดที่เกิดจากการตีความคำสั่งในมุมมองที่แตกต่างกันจนทำให้เกิดการเข้าใจผิดโดยสุจริตเท่านั้น ทั้งการที่ผู้ฟ้องคดีลงนามอนุมัติจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าก็ไม่ได้ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือราชการได้รับความเสียหาย เนื่องจากแม้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะนำเรื่องขออนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าดังกล่าวเสนอต่ออธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม แทนการเสนอต่อผู้ฟ้องคดี อธิการบดีก็ต้องลงนามอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าดังกล่าวเช่นกัน เพราะเป็นเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง และการลงนามดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้ทำให้กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ได้รับประโยชน์มากไปหรือน้อยไปกว่าที่กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์จะพึงได้ตามที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง และผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้รับประโยชน์อันใดจากการอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าดังกล่าว อีกทั้ง ภายหลังจากที่ทราบปัญหาที่เกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประชุมหารือในข้อกฎหมายและระเบียบพัสดุที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ผู้รับจ้างได้ปฏิบัติตามสัญญาจ้าง ทั้งได้เสนอแนะให้ฝ่ายนิติกรบอกเลิกสัญญาจ้างและแจ้งความดำเนินคดีกับผู้รับจ้าง รวมทั้งเรียกค่าเสียหาย ซึ่งได้มีการดำเนินการทุกขั้นตอน

/อย่างรอบคอบ...

อยากรอบคอบเพื่อไม่ให้ผู้รับจ้างมีช่องว่างทางกฎหมายที่จะได้เปรียบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และไม่ให้
 เกิดความเสียหายแก่ราชการ โดยผู้ฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่พัสดุดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ
 อย่างต่อเนื่องเพื่อแก้ไขปัญหา กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ เจ้าหน้าที่ผู้บริหาร
 สัญญาได้ตั้งข้อสังเกตและรายงานว่า กระดาษหนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญา
 มีคุณภาพต่ำ และเพราะเหตุใดหนังสือยืนยันการออกหนังสือค้ำประกันจึงมาพร้อมกับหนังสือ
 ค้ำประกันและตราประทับธนาคารมีข้อน่าสงสัย ผู้ฟ้องคดีจึงสั่งการให้เจ้าหน้าที่ผู้บริหารสัญญา
 ตรวจสอบไปยังธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนราชวงศ์ เชียงใหม่ โดยทางโทรศัพท์และโทรสาร
 ธนาคารจึงมีหนังสือ ที่ ๑๕๙/๒๙๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ เรื่อง การปฏิเสธ
 การออกหนังสือค้ำประกันของธนาคาร เจ้าหน้าที่กองคลังและพัสดุดำเนินการตามข้อสังเกต
 ซึ่งได้เห็นชอบให้กิจการร่วมค้าเอ็นคอนสตีแจจ ตามหนังสือ ที่ ศธ.๐๕๓๐.๑(๗.๒)/๒๕๖๕
 ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ต่อมา นายภิรมเดช เจริญสุข ผู้จัดการกิจการร่วมค้าเอ็นคอนสตี
 มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๒ แจ้งว่า จะนำหนังสือค้ำประกันใหม่ทั้งสองฉบับไปส่งให้
 ภายในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ และมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ ขอย้าย
 ระยะเวลาการส่งหนังสือค้ำประกันใหม่ทั้งสองฉบับเป็นวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดี
 มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๓ อนุญาตให้ขยายเวลาและกำชับให้ฝ่ายนิติกรศึกษาข้อมูล
 และให้ข้อเสนอแนะ และมีหนังสือ ที่ ศธ.๐๕๓๐.๑(๗.๒)/๐๒๒๔ ลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๓
 ติดตามและเร่งรัดการส่งมอบหนังสือค้ำประกันใหม่ให้ทันภายในกำหนดเวลาทั้งแจ้งไปด้วยว่า
 หากไม่เป็นไปตามเวลาที่กำหนดขอสงวนสิทธิบอกเลิกสัญญา และเรียกเงินค่าจ้างและ
 ค่าเสียหายตามกฎหมาย แต่นายภิรมเดชมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ขอย้าย
 เวลาส่งหนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญาเป็นครั้งสุดท้าย ผู้ฟ้องคดีจึงได้เชิญนิติกร
 ผู้รับจ้าง กรรมการตรวจการจ้าง และบริษัทควบคุมงานก่อสร้าง ประชุมเร่งด่วนเมื่อวันที่
 ๑๙ มกราคม ๒๕๕๓ ซึ่งที่ประชุมมีมติให้ผู้รับจ้างนำหนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญา
 ฉบับสมบูรณ์มามอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายในวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๓ แต่ผู้รับจ้างไม่ได้
 นำหนังสือค้ำประกันมามอบให้ภายในเวลาที่กำหนดและยังคงขอย้ายระยะเวลานำส่ง
 หนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับเรื่อยมา จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ได้มีหนังสือ
 ขอคัดส่งออกไปจนถึงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ทั้งนี้ เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๓
 อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามได้เห็นชอบให้กลุ่มงานนิติการดำเนินคดีตามกฎหมาย
 และมีหนังสือ ที่ ศธ.๐๕๓๐.๑(๗.๒)/๐๔๙๓ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๓ เรียกเงินค่าจ้าง
 ล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ คืนจากผู้รับจ้าง และมีหนังสือ ที่ ศธ. ๐๕๓๐.๑(๗.๒)/๐๖๐๒ ลงวันที่
 ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เร่งรัดติดตามการปฏิบัติตามเงื่อนไขในสัญญาและคืนเงินค่าจ้างล่วงหน้า
 และเมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประชุมติดตามความก้าวหน้า
 การก่อสร้างและปัญหาการก่อสร้างพบว่า ผู้รับจ้างทำงานล่าช้ากว่าแผนงานร้อยละ ๙.๗๗

/ต่อมา...

ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติให้แจ้งความดำเนินคดีกับผู้รับจ้างและบอกเลิกสัญญาจ้างตามเงื่อนไขข้อ ๓ และข้อ ๕ ของสัญญาจ้าง และตามข้อ ๑๓๗ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้กลุ่มงานพัสดุแต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดราคากลางจัดทำราคากลางใหม่เพื่อใช้วัสดุผู้รับจ้างก่อสร้างอาคารต่อภายหลังจากบอกเลิกสัญญา และเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๓ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งความร้องทุกข์กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ต่อสถานีตำรวจภูธรเวหาใหญ่ จังหวัดมหาสารคาม ภายหลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ศธ.๐๕๓๐.๑(๗.๒)/๑๒๒๖ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๓ ทหารเรือต่อกรมบัญชีกลาง กรณีผู้เสนองานเสนอเอกสารอันเป็นเท็จ และกองคลังมีบันทึกข้อความ ที่ ศธ.๐๕๓๐.๑(๗.๑)/๓๔๓๘ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๓ เสนออธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามขออนุมัติบอกเลิกสัญญาจ้าง ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้ความเห็นชอบเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ แต่อธิการบดีมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓ ให้กองคลังติดตามหนังสือจากธนาคารกสิกรไทยสำนักงานใหญ่เพื่อประกอบการบอกเลิกสัญญาจ้าง และต่อมา เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๓ ที่ประชุมโครงการก่อสร้างอาคารวิทยพัฒนา คณะศึกษาศาสตร์ มีมติให้ยกเลิกสัญญาและแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินมูลค่างานที่ผู้รับจ้างได้ก่อสร้างไปแล้ว และเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดี เจ้าหน้าที่กลุ่มงานพัสดุ และเจ้าหน้าที่กลุ่มงานนิติการได้ร่วมประชุมหารือกับนิติกรของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และเมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ได้ร่วมประชุมหารือกับพนักงานอัยการ ซึ่งพนักงานอัยการได้ให้คำแนะนำว่า ควรบอกเลิกสัญญา ผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุจึงมีบันทึกข้อความ ที่ ศธ.๐๓๕๐.๑(๖.๓)/๔๔๓๔ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ขออนุมัติบอกเลิกสัญญาจ้างก่อสร้างอาคารวิทยพัฒนา ซึ่งอธิการบดีได้ลงนามอนุมัติในวันเดียวกันนั้น และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ ศธ.๐๓๕๐.๑(๖.๓)/๓๘๙๙ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ แจ้งบอกเลิกสัญญา และเรียกค่าเสียหายต่อนายภิรมเดช เจริญสุข ผู้จัดการบริษัท นิวทริค คอนสตรัคชั่น จำกัด และกรรมการผู้จัดการบริษัท ทรานส์แองโกลเซอร์วิส จำกัด ภายหลังจากนั้น กลุ่มงานนิติการมีบันทึกข้อความ ส่วนที่สุด ที่ ศธ.๐๕๓๐.๑(๕.๓)/๑๔๕๗ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แจ้งกองคลังและพัสดุว่า ศาลปกครองขอนแก่นมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ ๔๘๘/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ ๕๕/๒๕๕๖ ให้บริษัท นิวทริค คอนสตรัคชั่น จำกัด กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ และบริษัท ทรานส์แองโกลเซอร์วิส จำกัด ร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พร้อมดอกเบี้ย และคดีอยู่ระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สืบทรัพย์ของบริษัท นิวทริค คอนสตรัคชั่น จำกัด กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ และบริษัท ทรานส์แองโกลเซอร์วิส จำกัด เพื่อดำเนินการบังคับคดีตามกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีอำนาจอนุมัติการเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าตามข้อ ๓ (๔) (๑๐) (๑๓) และ (๒๘) ของคำสั่ง ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดี

/ได้ปฏิบัติ...

ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ (นายปลว้ชร์ ปัดเสน) ไม่ได้ใช้อำนาจหน้าที่โดยปราศจากการไตร่ตรอง ได้สอบถามข้อสงสัยและข้อที่ไม่ชัดเจนจากผู้ปฏิบัติโดยตรง อีกทั้ง อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามได้ทราบและรับรู้ถึงการกระทำของผู้ฟ้องคดี โดยตลอด ประกอบกับการดำเนินการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องที่จะต้องทำการตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารที่นำมาประกอบการเบิกจ่าย ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่เพียงตรวจสอบว่า มีเอกสารครบถ้วนตามที่ระเบียบกำหนดและผ่านขั้นตอนต่างๆ ของเจ้าหน้าที่ตามลำดับแล้วหรือไม่เท่านั้น และเมื่อผู้ฟ้องคดีลงนามอนุมัติแล้วก็เป็นที่ของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องที่จะต้องนำเรื่องไปผ่านการตรวจจากผู้ตรวจและลงบันทึกในระบบ MIS ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ การที่เจ้าหน้าที่มารู้ในภายหลังว่า หนังสือคำประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหนังสือยืนยันการออกหนังสือคำประกันการปฏิบัติตามสัญญาไม่ได้รับการรับรองจากธนาคารกสิกรไทยก็เกิดจากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติเองในไม่ช้าวันหลังจากที่ผู้รับจ้างเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าไปแล้ว ผู้ฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไม่เคยยินยอมหรือรู้เห็นเป็นใจกับผู้รับจ้าง และกรณีผู้รับจ้างใช้หนังสือคำประกันปลอมประกอบการขอเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้า ผู้ร้องสอดได้กล่าวหาผู้ฟ้องคดีโดยไม่มีพยานหลักฐาน ทั้งได้มีการดำเนินคดีอาญากับผู้รับจ้างแล้วสอดคล้องกับคำให้การของนักวิชาการตรวจเงินแผ่นดินชำนาญการ สำนักตรวจสอบพิเศษภาค ๗ ขอนแก่น (สตพ.๗) ที่แจ้งต่อผู้ร้องสอดว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินคดีอาญากับนายชมธชา หรือภีมเดช เจริญสุข ผู้ต้องหาคดีอาญาที่ ๘๘/๒๕๕๕ และกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ ผู้ต้องหา ในความผิดฐานร่วมกันปลอมและร่วมกันใช้เอกสารสิทธิปลอมและร่วมกันฉ้อโกง และได้ออกหมายจับแล้ว ขณะนี้อยู่ระหว่างการติดตามตัวมาดำเนินคดี และการลงนามส่งจ่ายเช็คก็เป็นไปตาม ข้อ ๓ (๑๑) ของคำสั่ง ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ และเงื่อนไขของการเปิดบัญชีกับธนาคาร ส่วนกรณีที่กล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีลงนามในเช็คเพื่อส่งจ่ายนอกเวลาราชการ เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมและผิดปกติวิสัยที่จะกระทำได้ เนื่องจากยังสามารถรอให้มีการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ตามระบบ และขั้นตอนการปฏิบัติงานปกติในวันถัดไปได้ นั้น เห็นว่า การส่งจ่ายเช็คฉบับที่สาม เป็นไปเพื่อแก้ไขปัญหาของเช็คทั้งสองฉบับก่อนหน้านั้นที่ได้ออกในเวลาราชการ หากไม่กระทำในวันนั้นหรือกระทำในวันถัดไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจถูกแจ้งความดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับเช็ค ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาด้วยความสุจริต อีกทั้ง กองคลังและพัสดุได้เปิดให้บริการทั้งแก่บุคลากร นิสิต และบุคคลภายนอกจนถึงเวลาประมาณ ๒๐.๓๐ นาฬิกา โดยมีคำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ในช่วงเวลาดังกล่าวชัดเจน โดยได้ปฏิบัติเช่นนี้มาตั้งแต่ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีเข้าดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายอำนวยการ และยังคงปฏิบัติอยู่เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน การลงนามในเช็คทั้งสามฉบับของผู้ฟ้องคดีไม่มีพฤติกรรมใดที่ขัด

ต่อระเบียบของทางราชการ เป็นไปตามระเบียบและแนวปฏิบัติของหน่วยงานที่ปฏิบัติอยู่เป็นประจำ สอดคล้องกับคำให้การของพยานทั้ง ๒๐ คน ที่ให้การไว้ต่อผู้ร้องสอด ทั้งหากมีความเสียหายเกิดขึ้นในภายหลังที่มูลเหตุไม่ได้เกิดจากการที่ผู้รับจ้างขอเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้า ตามสัญญาย่อมไม่เกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดี ตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองกลางคดีหมายเลขแดงที่ ๘๘๔/๒๕๔๘ ประกอบกับพยานบุคคลของผู้ร้องสอดทั้ง ๒๐ คน ไม่มีบุคคลใดให้การว่าผู้ฟ้องคดีจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ หรือขาดความเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือมีความผิดในการอนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้า หรือพบเห็นว่าผู้รับจ้างได้เสนอผลประโยชน์ให้แก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องหรือเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรียกรับผลประโยชน์จากผู้รับจ้าง คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงออกโดยอาศัยข้อเท็จจริงที่ไม่ตรงกับคำให้การของพยาน และทั้งที่ได้มีการดำเนินคดีจนศาลปกครองมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชนะคดี แต่กลับกล่าวหาว่ามีการยินยอมให้ผู้รับจ้างใช้หนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญาปลอมและไม่ดำเนินคดีกับผู้รับจ้าง อันเป็นการสร้างความผิดขึ้นโดยไม่มีพยานหลักฐาน นอกจากนั้นแล้ว การพิจารณาลงโทษไม่เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเรื่องการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ การกระทำโดยเจตนาทุจริต และการกระทำโดยทำให้ราชการเสียหายและไม่ลงโทษตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่กำหนดระดับการลงโทษการปฏิบัติงานไม่เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการพัสดุไว้แล้ว ได้ลงโทษโดยไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรม หลักมโนธรรม และหลักความเป็นธรรม ได้นำเอาความเสียหายที่เกิดขึ้นจากความบกพร่องและความหละหลวมของระบบมาใช้ลงโทษผู้ปฏิบัติงานรุนแรงเกินกว่าเหตุ ทั้งที่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการทุจริตต่อหน้าที่ เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองระยองคดีหมายเลขแดงที่ ๑๙/๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย ตามกระบวนการและขั้นตอนการดำเนินการทางพัสดุและการเงินตามที่ระเบียบกำหนดไว้ รวมทั้งตามประเพณีปฏิบัติของส่วนราชการที่ได้มีการถือปฏิบัติกันมาโดยตลอด ทั้งได้เอาใจใส่ระมัดระวัง รักษาประโยชน์ของทางราชการยิ่งกว่าประโยชน์ของตน แม้บางครั้งอาจมีข้อบกพร่องไม่สมบูรณ์บ้างก็ตาม แต่ไม่ได้เกิดจากปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือมีเจตนาทุจริต และไม่เคยมีประวัติเสื่อมเสียไม่ว่าในเรื่องการทำงานหรือเรื่องส่วนตัว

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการออกจากราชการ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ หรือยกโทษ หรือลดโทษผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งดังกล่าว

/๒. ให้ผู้ฟ้องคดี...

๒. ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง และให้ได้รับรายได้ ค่าตอบแทน สิทธิและผลประโยชน์อันพึงมีพึงได้จาก การปฏิบัติหน้าที่ รวมทั้งขอสงวนอัตราข้าราชการไว้ให้ ผู้ฟ้องคดี

๓. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และ ร้องทุกข์ (ก.อ.ร.) ที่ อ.๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๐

พร้อมกับคำฟ้อง ผู้ฟ้องคดีมีคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราว ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๐ ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่ง ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษไล่ข้าราชการ ออกจากราชการ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙

ศาลได้มีคำสั่ง ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ไม่รับคำฟ้องในข้อหาที่ขอให้ เพิกถอนคำสั่ง ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ซึ่งศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่ง ที่ คบ ๑๔๑/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาล ผู้ฟ้องคดีมีคำร้องขอไต่สวน ฉุกเฉินและมีคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราว ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ ขอให้ศาลมีคำสั่ง ทุเลาการบังคับตามคำสั่ง ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษไล่ข้าราชการออกจากราชการ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุด ศาลมีคำสั่งยกคำร้องขอไต่สวนฉุกเฉินของผู้ฟ้องคดี และมีคำสั่งไม่รับคำขอคุ้มครองชั่วคราว ของผู้ฟ้องคดีทั้งหมดับลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ และลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

ระหว่างการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาล ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องเพิ่มเติม ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ และลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๖๔ โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้ ๑. เพิกถอนหนังสือของผู้ร้องสอด ที่ ปช ๐๐๑๗/๒๔๓๐ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ๒. เพิกถอนหนังสือแจ้งคำวินิจฉัย อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๙๒(๓)๑.๑๔/๑๒๐๑๕ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๐ ๓. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ เรื่อง ลงโทษ ไล่ข้าราชการออกจากราชการ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และให้คืนสิทธิประโยชน์เป็นเงินเดือน นับตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีถูกไล่ออกจากราชการจนถึงวันฟ้องคดี เป็นเวลา ๔ ปี ๒ เดือน จำนวน ๓,๓๓๔,๓๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ดังกล่าวถึงวันฟ้องคดี เป็นเงินจำนวน ๒๓๓,๔๐๑ บาท รวมทั้งสิ้นเป็นเงินจำนวน ๓,๕๖๗,๗๐๑ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน

/๓,๓๓๔,๓๐๐...

๓,๓๓๔,๓๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระ
เสร็จสิ้น ศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์
คำสั่งดังกล่าว ซึ่งศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่ง ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๖๔ ยืนตามคำสั่ง
ของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ได้ตกลงทำสัญญาจ้างกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ ซึ่งประกอบด้วย บริษัท นิวัตริค คอนสตรัคชั่น
จำกัด และบริษัท ทรานส์แองโกลเซอร์วิส จำกัด ก่อสร้างอาคารวิทย์พัฒนา คณะศึกษาศาสตร์
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามสัญญาจ้างเลขที่ จ.๐๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒
ในวงเงิน จำนวน ๘๘,๘๘๘,๘๘๘ บาท โดยในวันทำสัญญาผู้รับจ้างได้นำหนังสือค้ำประกัน
ของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงศ์ เชียงใหม่ เลขที่ ๕๒-๔๒-๐๑๔๑-๖
ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จำนวน ๔,๔๔๔,๔๔๔.๔๐ บาท พร้อมหนังสือยืนยันการออก
หนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญาตามหนังสือธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เลขที่
๑๕๙/๐๑๔๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ มอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อเป็น
หลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้รับจ้างมีหนังสือ
ขอเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของสัญญา เป็นเงินจำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท โดยมี
หนังสือค้ำประกันของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงศ์ เชียงใหม่ เลขที่
๕๒-๔๓-๐๐๐๔-๒ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท และหนังสือ
ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงศ์ เชียงใหม่ เลขที่ ๑๕๙/๐๑๔๘/๒๕๕๒
ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เรื่อง การยืนยันการออกหนังสือค้ำประกัน ประกอบการขอ
เบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เจ้าหน้าที่กองคลังและพัสดุจึงมีบันทึกข้อความ
ที่ ศธ ๐๕๓๐.๑(๗.๒)/๘๗๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เสนอขออนุมัติเบิกจ่ายค่าจ้าง
ล่วงหน้าจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้รับจ้าง โดยไม่มีการตรวจสอบความถูกต้องของหนังสือ
ค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหนังสือค้ำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าก่อนแต่อย่างใด
และเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในฐานะปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี
มหาวิทยาลัยมหาสารคามได้ลงนามอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าจำนวนดังกล่าว
และต่อมา เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ เจ้าหน้าที่กลุ่มงานบริหารการเงินตรวจสอบแล้วพบว่า
ยังไม่มี การอนุมัติใบตรวจการจ้างในระบบ MIS ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงส่งเอกสารคืนกลับไปให้
เจ้าหน้าที่กลุ่มงานพัสดุแก้ไข แต่กลับมีผู้นำเอกสารการขอเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าดังกล่าวไปให้
เจ้าหน้าที่งานการเงินและบัญชีเข้าระบบ MIS สั่งพิมพ์เช็คเพื่อจ่ายเป็นค่าจ้างล่วงหน้าตาม
สัญญาให้แก่ผู้รับจ้าง โดยไม่ส่งเอกสารไปให้เจ้าหน้าที่กลุ่มงานบริหารการเงินตรวจสอบก่อน
ปรากฏตามใบสำคัญจ่ายเงินรายได้ ฉบับที่ ๒๘๒๘๕/๒๕๕๓-PY ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒

/ที่ไม่มี...

ที่ไม่มีลายมือชื่อผู้ตรวจสอบ และเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๒ มีการนำเช็คธนาคารกรุงไทย สาขามหาสารคาม เลขที่ ๐๐๖๕๔๔๔ สั่งจ่ายจากบัญชีธนาคารกรุงไทย เลขที่ ๔๐๙-๖-๐๕๑๖๗-๕ ที่มีผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามในเช็คร่วมกับนายจักริน เพชรสังหาร มอบให้ผู้รับจ้างโดยมิได้รับ ใบเสร็จรับเงินจากผู้รับจ้าง จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามสั่งจ่ายในเช็คทั้งที่ใบสำคัญจ่ายเงิน รายได้เลขที่ ๒๘๒๘๕/๒๕๕๓-PY ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ยังไม่ผ่านการตรวจสอบของ เจ้าหน้าที่ตามขั้นตอนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดไว้ ทั้งมิได้ถือปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อ ๓๔ และข้อ ๓๙ ของระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงิน และการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ การเบิกจ่ายเงินดังกล่าวจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ภายหลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ เจ้าหน้าที่ได้ประสานไปยังธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาถนนราชวงศ์ เชียงใหม่ โดยทางโทรศัพท์และโทรสารเพื่อให้ตรวจสอบหนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญา และหนังสือค้ำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า รวมทั้งหนังสือยืนยันการออกหนังสือค้ำประกัน ทั้งสองฉบับดังกล่าว แต่ได้รับแจ้งจากธนาคารว่า ธนาคารไม่ได้ออกหนังสือค้ำประกันทั้งสอง ฉบับ รวมถึงหนังสือยืนยันการออกหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับ ปรากฏตามหนังสือธนาคาร กสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาถนนราชวงศ์ เชียงใหม่ เลขที่ ๑๕๙/๒๙๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ หัวหน้างานการจัดหาพัสดุจึงบันทึกต่อท้ายหนังสือดังกล่าวเสนออธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคามในขณะนั้น ผ่านนางสาวใบศรี พันเทศ ในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ ซึ่งรักษาราชการแทนผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ และผู้ฟ้องคดีในฐานะรองอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฝ่ายอำนวยการ เพื่อทราบและพิจารณาว่า เห็นสมควรให้กิจการ ร่วมค้าเอ็นคอนส์ชี้แจงข้อเท็จจริงภายใน ๓ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ หากไม่สามารถชี้แจงได้ ภายในกำหนดเวลา ควรมอบหมายให้กลุ่มนิติกรดำเนินคดีตามกฎหมาย ซึ่งอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคามลงนามรับทราบเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ทั้งนี้ เมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๔ ศาลปกครองขอนแก่นมีคำสั่งในคดีหมายเลขดำที่ ๔๘๘/๒๕๕๓ เรียกให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำคำให้การ กรณีบริษัทนิวทริค คอนสตรัคชั่น จำกัด ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งยกเลิกคำสั่งบอกเลิกสัญญา และให้ผู้รับจ้างเข้าทำงาน ตามสัญญาต่อไป รวมทั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้รับจ้าง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นคำให้การพร้อมกับฟ้องแย้ง โดยขอให้กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ชดใช้เงินค่าจ้างล่วงหน้า ค่าเสียหายอื่น พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๒๗,๗๔๔,๕๙๒.๔๗ บาท ซึ่งศาลปกครองขอนแก่นได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๕๕/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๖ ยกฟ้อง บริษัท นิวทริค คอนสตรัคชั่น จำกัด และให้บริษัท นิวทริค คอนสตรัคชั่น จำกัด กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ และบริษัท ทรานส์แองโกลเซอร์วิส จำกัด ร่วมกัน รับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย เป็นเงินจำนวน ๑๔,๘๖๘,๓๑๖.๗๘ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ

/๗.๕ ต่อปี...

๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๐,๓๓๕,๒๙๐.๕๙ บาท นับแต่วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันถัดจากวันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน จำนวน ๓,๔๐๑,๐๙๙.๕๐ บาท นับแต่วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (สำนักงาน ป.ป.ช.) มีหนังสือ ที่ ปช ๐๐๑๗/๒๔๓๐ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโทษทางวินัยรองศาสตราจารย์ศุภชัย สมบัติโต ผู้ฟ้องคดี นางสาวใบศรี พันเทศ นายสายชล เท็มไธสง นางสาวธัญพร สุขบรม และนางสุนิตย์ เลื่องสื่อ กรณีมีผู้กล่าวหาว่า บุคคลทั้งหกทุจริตการอนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ตามสัญญาจ้างก่อสร้างอาคารวิทย์พัฒนา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นเงินจำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท ซึ่งผู้ร้องสอดดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและพิจารณาแล้วมีมติว่า รองศาสตราจารย์ศุภชัย ผู้ฟ้องคดี นางสาวใบศรี นายสายชล และนางสาวธัญพรมีความผิดทางวินัย ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติ คณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเสนอเรื่องดังกล่าวต่อ คณะกรรมการบริหารงานบุคคล มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ก.บ.ม.) เพื่อพิจารณา ตามข้อ ๗ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. ๒๕๕๒ และข้อ ๕ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ วินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการของพนักงาน พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่ง ก.บ.ม. ในคราวประชุม ครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ พิจารณาแล้ว เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกกล่าวหาทุกรายไม่มีเจตนาไปในทางทุจริต เป็นการแก้ไขปัญหาการปฏิบัติงานในเชิงระบบ แต่ ก.บ.ม. จำเป็นต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามมติ ชี้มูลความผิดของผู้ร้องสอด จึงมีมติเห็นชอบให้ลงโทษไล่อรองศาสตราจารย์ศุภชัย ผู้ฟ้องคดี นางสาวใบศรี นายสายชล และนางสาวธัญพรออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป และมีบันทึกข้อความ ที่ ศธ ๐๕๓๐.๑(๕.๓)/๗๔๐๕ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีรับทราบเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

/และร้องทุกข์...

และร้องทุกข์ (ก.อ.ร.) ในคราวประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วมีมติยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากองค์การที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ ต้องฟังการวินิจฉัยข้อเท็จจริงและมติของผู้ร้องสอดเป็นที่ยุติ ก.อ.ร. จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ร้องสอดได้วินิจฉัยไว้แล้วให้เป็นประการอื่นได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามมติของผู้ร้องสอด ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ มิได้กระทำไปโดยไม่มีอำนาจ หรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญ หรือโดยไม่สุจริต หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การที่ ก.บ.ม. จะใช้อำนาจมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๗ และข้อ ๑๒ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้จะต้องเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบวินัยเอง จะนำมติชี้มูลความผิดทางวินัยโดยยึดสำนวนการสอบสวนของผู้ร้องสอดมาใช้ลงโทษผู้ฟ้องคดีไม่ได้ ขัดกับคำวินิจฉัยในคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๐๓๗/๒๕๕๘ คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงออกไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อ ก.อ.ร. ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำวินิจฉัยของ ก.อ.ร. จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับ ก.อ.ร. ไม่ได้ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากไม่ได้พิจารณาข้อกฎหมาย ระเบียบ คำพิพากษาที่จะเป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า เมื่อมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดส่งไปนั้น โดยผู้ร้องสอดมีอำนาจไต่สวนและมีมติว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ย่อมหมายความรวมถึงการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ และฐานความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีสถานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา ๓๗ ถึงมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น การที่

/อธิการบดี...

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามในฐานะผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน
 ผู้ฟ้องคดีได้พิจารณาโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดได้ไต่สวนและ
 วินิจฉัยโดยไม่ทำการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วย
 กฎหมาย และ ก.อ.ร. หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจ
 พิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ร้องสอดวินิจฉัยยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้
 เทียบเคียงคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราว
 ประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วมีมติยกอุทธรณ์ของ
 ผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การดำเนินการทางพัสดุและการเงิน
 เป็นไปตามกระบวนการขั้นตอนที่ระเบียบกำหนดไว้ และตามประเพณีปฏิบัติของส่วนราชการที่
 กระทำมาโดยตลอด การพิจารณาลงโทษไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรม หลักมโนธรรม และหลัก
 ความเป็นธรรม และลงโทษเกินกว่าความผิดหรือความบกพร่อง รวมทั้งได้อาศัยข้อเท็จจริง
 ที่ไม่ตรงกับคำให้การและมีเนื้อหาผิดไปจากความเป็นจริงในประเด็นสำคัญหลายประการ เช่น
 การกล่าวหาว่ายินยอมให้ผู้รับจ้างใช้หนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญาปลอมทั้งที่ไม่มี
 พยานหลักฐาน การกล่าวหาว่าไม่ดำเนินคดีใดๆ กับผู้รับจ้างเมื่อผู้รับจ้างทำงานก่อสร้าง ทั้งที่ได้
 ดำเนินคดีจนมีศาลปกครองมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชนะคดี นั้น เห็นว่า
 ผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษตามรายงานและความเห็นของผู้ร้องสอดที่ให้ถือว่าเป็นรายงานการ
 สอบสวนทางวินัย อันเป็นการปฏิบัติตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๓ แห่ง
 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒
 และกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมีอำนาจอนุมัติการเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าตามคำสั่ง
 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจ
 ให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ข้อ ๓ (๔) (๑๐) และ (๑๓) และข้อ ๕ (๒๘)
 เนื่องจากอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามได้ลงนามในสัญญาจ้างแล้ว และเป็นการปฏิบัติ
 ตามคำแนะนำของผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ ซึ่งอธิการบดีได้ทราบเรื่องดังกล่าว
 มาโดยตลอด นั้น เห็นว่า การอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้า จำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท
 ถือเป็นกรณีการอนุมัติการเบิกจ่ายเงินตามคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒
 เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒
 ข้อ ๓ (๑) มิใช่เป็นกรณีการลงนามในใบเบิกเงินโดยไม่จำกัดจำนวน ตามข้อ ๓ (๑๓) แม้ผู้อำนวยการ
 กองคลังและพัสดุจะยืนยันเป็นกรณีตามข้อ ๓ (๑๓) ก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีในฐานะที่ดำรง
 ตำแหน่งรองอธิการบดีซึ่งเป็นผู้บริหารระดับสูงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจำต้องปฏิบัติ
 หน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 โดยเคร่งครัด ประกอบกับคำสั่งเรื่องมอบอำนาจดังกล่าวได้ระบุไว้โดยชัดแจ้งในเรื่อง
 ของการอนุมัติการเบิกจ่ายเงิน หรือการลงนามในใบเบิกเงินโดยไม่จำกัดจำนวน ผู้ฟ้องคดี

/จะกล่าวอ้าง...

จะกล่าวอ้างว่าการอนุมัติการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ให้แก่ผู้รับจ้างเกิดจากความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน หรือตีความคำสั่งผิดหาได้ไม่ ทั้งกรณีที่อ้างว่า เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่เข้าใจว่ารองอธิการบดีที่ควบคุมดูแลกองคลังและพัสดุสามารถเบิกจ่ายเงินโดยไม่จำกัดจำนวนตามที่เคยมีการอนุมัติเบิกจ่ายและอนุมัติเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้า นั้น เป็นการอนุมัติและสั่งการตามคำสั่งมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีฉบับอื่น มิใช่ตามคำสั่ง ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การลงนามของผู้ฟ้องคดีในเช็คเป็นไปตามข้อ ๓ (๑๑) ของคำสั่ง ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ และตามเงื่อนไขของธนาคาร ส่วนขั้นตอนการตรวจสอบ วิธีการในการเบิกจ่าย เวลาในการออกเช็ค เขียนเช็คและการเลือกบัญชีธนาคารออกมาส่งจ่ายเช็ค การครอบครอง และควบคุมสมุดบัญชี และสมุดเช็คธนาคารต่างๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อยู่ในอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติในแต่ละส่วนงาน ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุหรือผู้รักษาราชการแทน จึงเป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง นั้น เห็นว่า แม้ผู้มีอำนาจสั่งจ่ายคนแรกจะได้ลงนามสั่งจ่ายแล้วก็ตาม แต่ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะลงนามสั่งจ่ายเงิน ผู้ฟ้องคดีจะต้องพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารประกอบการเบิกจ่ายเงินด้วยตนเองอีกครั้ง ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามอนุมัติจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าไม่ได้ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือทางราชการได้รับความเสียหาย เนื่องจากแม้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะนำเรื่องขออนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าเสนอให้อธิการบดีเป็นผู้ลงนามแทนการเสนอผู้ฟ้องคดี อธิการบดีก็ต้องลงนามอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินดังกล่าวเช่นกัน เนื่องจากเป็นไปตามเงื่อนไขในสัญญาจ้างก่อสร้าง การที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าไม่ได้ทำให้กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ได้รับประโยชน์มากไปหรือน้อยไปเกินกว่าที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง และผู้ฟ้องคดีเองก็ไม่ได้รับประโยชน์อันใดจากการอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้า นั้น เห็นว่า แม้การอนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ ผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้รับประโยชน์อันใดก็ตาม แต่การที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะที่ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีและได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีโดยรับผิดชอบกองคลังและพัสดุ ซึ่งมีอำนาจและหน้าที่กำกับการบริหารราชการในการสั่ง อนุมัติ อนุญาต ควบคุมดูแลบุคลากร การเงิน การพัสดุ อาคารสถานที่ และทรัพย์สินของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง และนโยบายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ควบคุมดูแลการเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และการนำเงินส่งคลัง ให้เป็นไปตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงิน และการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ และระเบียบมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีย่อมมีหน้าที่ต้องตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารหลักฐานที่ผู้ได้บังคับบัญชาเสนอ กล่าวคือ เอกสารหลักฐานการตรวจสอบความถูกต้องของหนังสือคำประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหนังสือคำประกัน

/การรับเงิน...

การรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าที่กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ใช้เป็นหลักประกัน แต่ผู้ฟ้องคดีกลับ
อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าไปทั้งที่เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ตรวจสอบหนังสือค้ำประกัน
ยังไม่ได้มีหนังสือสอบถามไปยังธนาคารผู้ออกหนังสือค้ำประกัน การกระทำของผู้ฟ้องคดี
จึงเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ได้จ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้างโดยไม่สามารถบังคับเอาหลักประกันการปฏิบัติ
ตามสัญญาและหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าได้ และได้สูญเสียเงินค่าจ้างที่ผู้รับจ้าง
ได้ดำเนินการก่อสร้างไปแล้ว โดยไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ แม้อต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
จะได้ดำเนินคดีกับกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ จนศาลมีคำพิพากษาให้กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์
ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ตาม แต่ปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่สามารถบังคับ
คดีตามคำพิพากษาดังกล่าวเอาหลักประกันการร่วมค้าเอ็นคอนส์ได้แต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา
อุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า แม้ยังไม่ได้มีการออกข้อบังคับว่าด้วยการอุทธรณ์
และพิจารณาอุทธรณ์ ตามมาตรา ๑๓/๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์
ของผู้ฟ้องคดีโดยถือปฏิบัติตามข้อบังคับคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
(ก.พ.อ.) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์กรณีถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือกรณี
ถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก พ.ศ. ๒๕๔๙ ตามที่มาตรา ๓๑ (ที่ถูกต้อง คือ มาตรา ๑๓)
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙
บัญญัติไว้ได้ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา
๙๓ บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาต้องดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัยตามที่ผู้ร้องสอดมีมติ
โดยถือเอาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ร้องสอดเป็นสำนวนสอบสวนวินัยของผู้ถูกฟ้องคดี
ที่ ๑ และต้องสั่งการไปตามฐานความผิดนั้นๆ โดยผู้บังคับบัญชามีดุลพินิจได้เพียงการกำหนด
อัตราโทษทางวินัย ไม่มีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงฐานความผิดหรือไม่ปฏิบัติตามมติผู้ร้องสอด
ถ้าผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ใดละเลยไม่ดำเนินการตามมาตรา ๙๓
ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้นั้นกระทำความผิดวินัยหรือกฎหมาย
ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นๆ
ตามมาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว อีกทั้ง คณะรัฐมนตรีได้มีมติ
เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ว่า การลงโทษผู้กระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ควรลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วกลับคืน
หรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ ประกอบกับ

/ศาลรัฐธรรมนูญ...

ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๕๖ ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วย
 ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมายเฉพาะเรื่องที่มีลักษณะพิเศษ
 ต่างจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป
 เมื่อผู้ร้องสอดดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติ
 หน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้
 เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ
 ของทางราชการ อันก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า
 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงต้องฟัง
 เป็นที่ยุติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ร้องสอด
 ได้วินิจฉัยยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก รวมทั้งประเด็นที่ผู้ฟ้องคดียกปัญหาข้อเท็จจริงและ
 ความสุจริตขึ้นโต้แย้งพยานหลักฐานและผลการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ร้องสอดนั้น
 เมื่อกฎหมายกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาถือเอาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ร้องสอด
 เป็นสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องถือเอาสำนวนการไต่สวน
 ข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นสำนวนประกอบการพิจารณาเช่นกัน สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า
 การชี้มูลของผู้ร้องสอดไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะมีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
 โดยไม่ต้องมีการสอบสวน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ใช่องค์กรหรือหน่วยงานที่จะวินิจฉัยอำนาจ
 หน้าที่ของผู้ร้องสอดได้ นั้น เห็นว่า การไต่สวนและวินิจฉัยของผู้ร้องสอดว่า ผู้ถูกกล่าวหา
 มีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นการวินิจฉัยโดยอาศัยอำนาจ
 ตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติ
 ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒
 โดยมีการกำหนดขั้นตอนและรายละเอียดของการไต่สวนและผลของการไต่สวนที่เทียบได้กับ
 การสอบสวนตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗
 แต่เป็นคนละกรณีกับการดำเนินการทางวินัยตามพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยพระราชบัญญัติ
 ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒
 เป็นกฎหมายเฉพาะเรื่องที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป การไต่สวนและวินิจฉัย
 ของผู้ร้องสอดจึงต้องฟังเป็นที่ยุติ ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องส่งลงโทษผู้ฟ้องคดี
 ตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติเท่านั้น นอกจากนี้ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
 ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่ได้ตัดสิทธิผู้ฟ้องคดีในการอุทธรณ์
 แต่การใช้สิทธิอุทธรณ์มีสาระสำคัญที่แตกต่างกัน กล่าวคือ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
 ดังกล่าว ใช้คำว่า “อุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษ” แต่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ใช้คำว่า “อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ” การใช้สิทธิอุทธรณ์

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดีอันเนื่องมาจากการลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอด มีมติ มิใช่ฐานความผิดจากการสอบสวนวินัยโดยผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี และมีใช้กรณีที่ ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษตามพระราชบัญญัติดังกล่าว การอุทธรณ์จึงต้องอยู่ในขอบเขตที่ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติไว้ โดยมีสิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น กล่าวคือ อุทธรณ์เฉพาะระดับโทษตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจพิจารณาเฉพาะเรื่องดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น การวินิจฉัย ปัญหาข้อเท็จจริงใหม่และเปลี่ยนฐานความผิดเพื่อกำหนดโทษใหม่จึงไม่เป็นไปตาม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๙๒(ท)๑.๑๔/๑๒๐๑๘ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๐ แจ้งคำวินิจฉัยที่ อ.๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๐ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ด่วนพิเศษลงทะเบียน ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ และผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ การส่งเอกสารดังกล่าวจึงชอบด้วยข้อ ๔๖ วรรคหนึ่ง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๖ ที่กำหนดว่า การส่งหนังสือโดยทางไปรษณีย์ให้ถือปฏิบัติ ตามระเบียบ หรือวิธีการที่การสื่อสารแห่งประเทศไทยกำหนด

ผู้ร้องสอดให้การว่า สืบเนื่องมาจากสำนักตรวจสอบพิเศษ ภาค ๗ มีหนังสือ ที่ ตผ ๐๐๔๗ ขก/๐๑๔๔ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๕ เรื่อง การเบิกจ่ายเงินโครงการจัดจ้าง และเงินค่าตอบแทนของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ขอให้ผู้ร้องสอดดำเนินการกรณีสำนัก ตรวจสอบพิเศษ ภาค ๗ ได้ตรวจสอบสืบสวนผู้ดำเนินการโครงการก่อสร้างอาคารวิทย์พัฒนา คณะศึกษาศาสตร์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามสัญญาจ้างเลขที่ จ.๐๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ในขั้นตอนการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ตามที่มีผู้ร้องเรียน กล่าวหาแล้วเห็นว่ามีพฤติการณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ร้องสอดพิจารณาแล้วเห็นว่า ปราบกฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพียงพอต่อการไต่สวน จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ ไต่สวนและแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้คัดค้านคณะกรรมการ ไต่สวน ต่อมา เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อกล่าวหาตามบันทึก การแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๘ และมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ (ที่ถูกตัด คือ ๒๕๕๘) ชี้แจงข้อกล่าวหา ภายหลังจากนั้น คณะกรรมการไต่สวนได้รวบรวม พยานหลักฐานและจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสนอต่อผู้ร้องสอดเพื่อพิจารณา ซึ่งผู้ร้องสอดพิจารณาแล้วมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัย อย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่น ได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ

/หรือประมาท...

หรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติ คณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีมูลความผิดทางอาญา ตามมาตรา ๑๕๗ ประกอบมาตรา ๘๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ปราบปรามตามรายงานและสำนวนการไต่สวน ข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ สำนักงาน ป.ป.ช. จึงมีหนังสือ ลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๒๕๓๐ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ แจ้งให้อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามพิจารณาโทษ ทางวินัยผู้ฟ้องคดี อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามจึงมีคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป ผู้ร้องสอดเห็นว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ร้องสอดมีอำนาจ ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ไม่มีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีฐานอื่น คำสั่งลงโทษทางวินัย ผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า พฤติการณ์และการกระทำ ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ราชการ ตามมาตรา ๑๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ บัญญัติให้ “ผู้ถูกกล่าวหา” หมายความว่า ผู้ซึ่งถูกกล่าวหาหรือมีพฤติการณ์ปรากฏแก่คณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่า ได้กระทำการอันเป็นมูลที่จะนำไปสู่การถอดถอน จากตำแหน่ง การดำเนินคดีอาญา การขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน หรือการดำเนินการ ทางวินัย ตามที่บัญญัติในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ และให้หมายความรวมถึง ตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าวด้วย และ “ทุจริตต่อหน้าที่” หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละ เว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งตนมิได้มี ตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควร ได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ ... (๔) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งมิใช่บุคคล ตาม (๒) หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ ผู้อำนวยการกอง ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมหรือความผิดที่เกี่ยวข้อง กัน รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับที่ต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิด กับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิด

/ในลักษณะ...

ในลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ... มาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับ มาตรา ๑๙ การกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐดังต่อไปนี้ ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการ ยุติธรรม ให้กล่าวหาต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือ พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินห้าปี ... มาตรา ๘๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูล ให้ข้อกล่าวหาเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามี มูลความผิดทางวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๘๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้ดำเนินการ ตามมาตรา ๘๗ และมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่า ผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่า รายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย ของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหาร งานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี ซึ่งมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้แยกกระบวนการดำเนินการทางวินัยและทางอาญาต่างหากออกจากกัน ไม่ได้กำหนด ให้ต้องมีมูลความผิดทางอาญาก่อนแล้วจึงจะสามารถดำเนินการทางวินัยได้ อีกทั้ง มาตรา ๘๑ (๑) ก็ได้บัญญัติว่าจะต้องมีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เท่านั้น เนื่องจากหากความผิดที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิดทางวินัยซึ่งเป็นการกระทำผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการรวมอยู่ด้วย ผู้ร้องสอดก็ย่อมมีอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวนและ วินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยตามฐานความผิดที่พิจารณาได้ ทั้งนี้ ตามคำพิพากษาศาลฎีกา แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คดีหมายเลขดำที่ อม.๖/๒๕๕๒ คดีหมายเลข แดงที่ อม.๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๒ ที่วินิจฉัยว่า ผู้ร้องสอดมีอำนาจที่จะฟัง ข้อเท็จจริงจากสำนวนการไต่สวนมาวินิจฉัยชี้มูลความผิดฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง ได้โดยไม่ต้องแจ้งข้อกล่าวหาเพิ่มเติมหรือไต่สวนข้อเท็จจริง เพิ่มเติม ตามมาตรา ๕๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อีก และคณะกรรมการกฤษฎีกาได้วินิจฉัยไว้ในเรื่อง เสรีจีที ๑๕๘/๒๕๕๑ ว่า มูลความผิดทางวินัย ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีความหมายเฉพาะความผิด

ฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น สอดคล้องกับคำพิพากษาศาลปกครองอุดรธานี คดีหมายเลข
 แดงที่ บ.๒๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๐ ที่ได้วางหลักไว้ในทำนองเดียวกัน นอกจากนี้
 มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช.
 ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิด
 วินัย ... ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หากได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วเห็นว่า
 แม้การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่มีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
 แต่ปรากฏว่ามีมูลความผิดทางวินัยฐานอื่น อันเป็นผลจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่ง
 หน้าที่ราชการแล้ว ผู้ร้องสอดมีอำนาจที่จะวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยในฐานความผิดอื่นได้
 และศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัย ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ว่า การที่ผู้ร้องสอด
 มีอำนาจวินิจฉัยข้อเท็จจริงและมีมติว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
 ฐานทุจริตต่อหน้าที่และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงต้องฟังเป็นที่ยุติ ส่วนกรณีคำพิพากษา
 ของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๐๓๗/๒๕๕๘ ผู้ร้องสอดไม่เห็นด้วยกับ
 คำพิพากษาดังกล่าว จึงได้ยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๔๐/๒๕๕๘
 คดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๘/๒๕๕๓ ซึ่งศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙
 ว่า คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดง ที่ อ.๑๐๓๗/๒๕๕๘ ได้วินิจฉัย
 ประเด็นแห่งคดีในเรื่องอำนาจของผู้ร้องสอดที่มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริง
 และชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น เห็นว่า
 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวกระทบต่อผู้ร้องสอด ผู้ร้องสอดเป็นบุคคลภายนอกคดี
 ที่มีส่วนได้เสีย แต่มิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาดังกล่าว ซึ่งอาจไม่เป็นธรรมกับ
 ผู้ร้องสอด ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธี
 พิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และไม่ปรากฏว่าผู้ร้องสอดได้ทราบเหตุแห่งคดีนี้แต่อย่างใด
 ศาลจึงมีคำสั่งรับคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว
 จึงไม่สามารถรับฟังเพื่อมาตัดอำนาจของผู้ร้องสอดได้ หากผู้ร้องสอดไม่มีอำนาจในการชี้มูล
 ความผิดวินัยฐานอื่นที่ไม่ใช่ความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ แต่หากปรากฏข้อเท็จจริงว่า
 การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดกรรมเดียว รวมถึงการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่
 ราชการ อันเป็นความผิดทางวินัยฐานอื่นด้วย โดยศาลปกครองมีคำสั่งให้แยกความผิด
 ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดทางวินัยฐานอื่นแล้วแจ้งให้ผู้บังคับบัญชา
 ของผู้ฟ้องคดีดำเนินการในความผิดฐานดังกล่าว หลังจากนั้นผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิโต้แย้งคำสั่ง
 ของผู้บังคับบัญชาโดยนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งการตีความว่าผู้ร้องสอด
 ไม่มีอำนาจในการชี้มูลความผิดวินัยฐานอื่นที่ไม่ใช่ความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ที่มีผล
 เป็นการฝ่าฝืนหลักกฎหมาย กรณีที่คู่กรณีเดียวกันฟ้องคดีในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุ
 อย่างเดียวกันอันเป็นการฟ้องซ้ำ ซึ่งต้องห้ามตามข้อ ๘๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ

/ในศาลปกครอง...

ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เทียบเคียงคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๐๒/๒๕๕๕ นอกจากนั้นแล้ว การตีความให้ดำเนินคดีโดยแยกฐานความผิดและแบ่งหน่วยงานสำหรับการไต่สวนพยานหลักฐานออกจากกันทั้งที่เป็นการกระทำความผิดเดียวกันนั้น ยังขัดกับหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ (double jeopardy) ซึ่งเป็นหลักการสากล อันมุ่งคุ้มครองบุคคลไม่ให้ได้รับความเดือดร้อนอันเกิดจากการสืบสวนหาพยานหลักฐานมาพิสูจน์ความผิดซ้ำๆ โดยไม่รู้จักจบสิ้น ซึ่งหลักการดังกล่าวเป็นหลักกฎหมายทั่วไปที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้น จึงมีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้ผู้ร้องสอดมีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในความผิดทางวินัยฐานทุจริตและความผิดฐานอื่นที่เกี่ยวข้องดังกล่าวได้ ด้วยหลักกฎหมายนี้มติของผู้ร้องสอดที่วินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีจึงมีผลเป็นยุติ และผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีให้ต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติ โดยมีอาจใช้ดุลพินิจวินิจฉัยการกระทำของผู้ฟ้องคดีให้เป็นความผิดฐานอื่นใดได้ อีกทั้ง ไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานการสอบสวนและความเห็นของผู้ร้องสอดเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา กรณีดังกล่าวเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๙๑ และมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายพิเศษโดยเฉพาะ สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี จะถือเอารายงานผลการไต่สวนข้อเท็จจริงและความเห็นของผู้ร้องสอดมาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีไม่ได้ นั้น เห็นว่า เมื่อมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และในการพิจารณาโทษทางวินัยให้ถือว่า รายงานและความเห็นของผู้ร้องสอดเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของบุคคลผู้ถูกกล่าวหา นั้น อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย และส่งผลให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่เพียงพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามมติชี้มูลของผู้ร้องสอด และมีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะต้องพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งขั้นตอนการพิจารณาโทษทางวินัยเป็นคนละขั้นตอนกับการสอบสวนทางวินัยของผู้บังคับบัญชาในลักษณะปกติทั่วไป ดังนั้น เมื่อผู้ร้องสอดดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเป็นไปโดยสุจริต ถูกต้องตามขั้นตอน และชอบด้วยกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง และวินิจฉัยข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็น

/การดำเนิน...

การดำเนินการที่ขัดด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้ร้องสอดได้สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีผลผูกพันผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในการพิจารณาโทษทางวินัยตามมติของผู้ร้องสอด ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ไม่ได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง นั้น เห็นว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามมีคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๒๗๗/๒๕๕๒ เรื่อง มอบหมายหน้าที่และความรับผิดชอบให้รองอธิการบดี ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ และคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ มอบอำนาจให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการแทน โดยรับผิดชอบ กองคลังและพัสดุ กองอาคารสถานที่ และกิจการเสริมศึกษา มีอำนาจและหน้าที่กำกับการบริหารราชการในการสั่ง อนุมัติ อนุญาต ควบคุม ดูแลบุคลากร การเงิน การพัสดุ อาคารสถานที่ และทรัพย์สินอื่นของหน่วยงานที่รับผิดชอบให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง และนโยบายของมหาวิทยาลัย ยกเว้นการสั่งการที่เป็นอำนาจของอธิการบดีตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง และนโยบาย นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่ควบคุมดูแลการเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และการนำเงินส่งคลัง ให้เป็นไปตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ และระเบียบมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่เกี่ยวข้อง โดยมีอำนาจสั่งการ อนุมัติ อนุญาต หรือการปฏิบัติราชการที่อธิการบดีจะพึงปฏิบัติเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินงบประมาณแผ่นดินงบประมาณเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยและเงินรับฝาก รวมทั้งลงนามเป็นผู้อนุมัติจ่ายเงินในใบเบิกเงิน ครั้งหนึ่งภายในวงเงินไม่เกิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตกลงว่าจ้างกิจการร่วมค้า เอ็นคอนส์ ซึ่งประกอบด้วยบริษัท นิวทริค คอนสตรัคชั่น จำกัด และบริษัท ทรานส์แองโกลเซอร์วิส จำกัด ให้ทำการก่อสร้างอาคารวิทย์พัฒนา คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน ๑ หลัง ตามสัญญาจ้างเลขที่ จ.๐๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ในวงเงินค่าจ้าง ๘๘,๘๘๘,๘๘๘ บาท กำหนดจ่ายเงินค่าจ้างเป็นงวด จำนวน ๑๓ งวด โดยงวดที่ ๑ ผู้ว่าจ้างตกลงจะจ่ายเงินค่าจ้าง

/ล่งหน้า...

ล่วงหน้าจำนวนร้อยละ ๑๕ ของค่าจ้างตามสัญญา เป็นเงินจำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท โดยจะจ่ายหลังจากที่ผู้รับจ้างได้วางหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าเต็มตามจำนวนเงิน ค่าจ้างล่วงหน้านั้นให้แก่ผู้ว่าจ้างแล้ว และผู้รับจ้างต้องเริ่มทำงานภายในวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แล้วเสร็จภายในวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ในวันทำสัญญา ผู้รับจ้างได้นำหนังสือคำประกัน ของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงศ์ เชียงใหม่ เลขที่ ๕๒-๔๒-๐๑๔๑-๖ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จำนวนเงิน ๔,๔๔๔,๔๔๔.๔๐ บาท มาเป็นหลักประกัน การปฏิบัติตามสัญญาจ้าง พร้อมกับหนังสือธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ที่ ๑๕๙/๐๑๙๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ยืนยันการออกหนังสือคำประกันดังกล่าว โดยมีนายสายชล เข็มไธสง ตำแหน่งนักวิชาการพัสดุ เป็นเจ้าของเรื่องผู้รับผิดชอบในการดำเนินการจัดหาผู้รับจ้าง การทำสัญญา ตลอดจนการบริหารสัญญาภายหลังการลงนามในสัญญา ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ นายสายชลได้บันทึกทำหนังสือธนาคารกสิกรไทยดังกล่าวเสนอ อธิการบดี ผ่านนางสาวไบศรี พันเทศ ตำแหน่งนักวิชาการพัสดุ ๗ และผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อ รับทราบในวันเดียวกันนั้น ทั้งที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบ ความถูกต้องของหนังสือคำประกันการปฏิบัติตามสัญญาดังกล่าว เป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบ แบบแผนของทางราชการ และเมื่อต่อมา ผู้รับจ้างมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ขอเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของจำนวนเงินตามสัญญาจ้าง จำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท โดยนำหนังสือคำประกันของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงศ์ เชียงใหม่ เลขที่ ๕๒-๔๓-๐๐๐๔-๒ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท มาเป็น หลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า พร้อมกับหนังสือธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงศ์ เชียงใหม่ เลขที่ ๑๕๙/๐๑๙๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ยืนยันการออกหนังสือคำประกันดังกล่าว ยื่นประกอบการขอเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าดังกล่าว จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีนางสาวธัญพร สุขขรม เป็นผู้จัดทำบันทึกข้อความ ที่ ศธ ๐๕๓๐.๑ (๗.๒)/๘๗๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เสนอขออนุมัติเบิกเงินต่ออธิการบดี ผ่านนางสาว ไบศรี พันเทศ ในฐานะหัวหน้ากลุ่มงานพัสดุ และรักษาราชการแทนผู้อำนวยการกองคลัง และพัสดุ ทั้งที่ยังไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหลักประกัน การรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า และเมื่อคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ข้อ ๓ (๑) กำหนดว่า สั่งการ อนุมัติ อนุญาต หรือการปฏิบัติราชการที่อธิการบดีจะพึงปฏิบัติ เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินงบประมาณแผ่นดิน งบประมาณเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยและเงินรับ ฝาก รวมทั้งเป็นผู้อนุมัติจ่ายเงินในใบเบิกเงินครั้งหนึ่งภายในวงเงินไม่เกิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ข้อ ๓ (๑๓) กำหนดว่า ลงนามในใบเบิกเงินโดยไม่จำกัดจำนวน ซึ่งการอนุมัติให้เบิกจ่ายเงิน ค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้างเป็นกรณีการอนุมัติการเบิกจ่ายเงิน ตามข้อ ๓ (๑) มิใช่กรณี

/การลงนาม...

การลงนามในใบเบิกเงินโดยไม่จำกัดจำนวน ตามข้อ ๓ (๑๓) ของคำสั่งดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดี
 ลงนามอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้า จำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท ไปเมื่อวันที่
 ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงเป็นการกระทำที่เกินกว่าอำนาจหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้
 ผู้ฟ้องคดียังมีหน้าที่ในการตรวจสอบเอกสารประกอบคำขออนุมัติเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้า
 ผู้ใต้บังคับบัญชาเสนอ ว่าเอกสารถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ โดยการมีหนังสือสอบถาม
 ไปยังธนาคารผู้ออกหนังสือค้ำประกันดังกล่าว เพื่อให้ธนาคารยืนยันความถูกต้องของหนังสือ
 ค้ำประกัน ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไขและวิธีการเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้า
 ตามข้อ ๖๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ผู้ฟ้องคดี
 กลับอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้า ทั้งที่เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ตรวจสอบหนังสือค้ำประกัน
 ยังไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของหนังสือค้ำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า
 ผู้รับจ้างนำมาเป็นหลักประกัน และเมื่อเอกสารการอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าถูกส่ง
 ไปยังงานการจัดการพัสดุเพื่อบันทึกในระบบ MIS ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อทำรายการ
 เบิกจ่ายเงิน นางสาวธัญพรจึงทำการบันทึกข้อมูลการอนุมัติเบิกจ่ายในระบบและส่งเอกสาร
 ทั้งหมดให้กลุ่มงานบริหารการเงินเพื่อตรวจสอบเอกสารก่อนการจ่ายเงิน ซึ่งเมื่อนางสุพารณ์
 ภูษาหัส ตำแหน่งนักวิชาการพัสดุ ผู้มีหน้าที่ตรวจสอบเอกสารก่อนจ่ายเงินตรวจสอบพบว่า
 มีข้อบกพร่อง เนื่องจากยังไม่มีการอนุมัติใบตรวจการจ้างในระบบ MIS เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒
 จึงส่งเอกสารกลับคืนให้งานการจัดการพัสดุแก้ไข แต่กลับมีผู้นำเอกสารการขอเบิกเงินค่าจ้าง
 ล่วงหน้าดังกล่าวไปให้นายธนกฤต ทิพย์โสตา ตำแหน่งนักวิชาการเงินและบัญชี ทำการเรียก
 ข้อมูลจากระบบ MIS และสั่งพิมพ์เช็คเพื่อจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้าง โดยไม่ได้
 ส่งเอกสารกลับคืนไปให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบเอกสารก่อนการจ่ายเงิน ตามใบสำคัญจ่ายเงิน
 รายได้ ฉบับที่ ๒๘๒๘๕/๒๕๕๓-PY ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ที่ไม่ปรากฏลายมือชื่อของ
 ผู้ตรวจสอบ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๒ นางสาวใบศรีในฐานะรักษาราชการแทน
 ผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจลงนามเบิกจ่ายเงินในเช็คตามเงื่อนไข
 ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ไว้กับธนาคารได้ลงลายมือชื่อสั่งจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าในเช็คธนาคารไทย
 พาณิชย์ สาขามหาสารคาม เลขที่ ๐๑๔๖๖๔๒ จำนวน ๑๓,๒๐๔,๗๑๙.๔๔ บาท ให้แก่กิจการ
 ร่วมค้าเอ็นคอนส์ ผู้รับจ้าง และเสนอผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจลงนามเบิกจ่ายเงินในเช็ค
 ตามเงื่อนไขที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ไว้กับธนาคาร ผู้ฟ้องคดีจึงได้ลงนามสั่งจ่ายในเช็คดังกล่าว
 ทั้งที่เจ้าหน้าที่ยังไม่ได้ตรวจสอบความถูกต้องของเอกสาร แต่ในวันเดียวกัน เมื่อผู้รับจ้างนำเช็ค
 เลขที่ ๐๑๔๖๖๔๒ ไปขึ้นเงินธนาคารได้ปฏิเสธการจ่ายเงินเนื่องจากเงินในบัญชีมีไม่พอจ่าย จึงมี
 การสั่งจ่ายเช็คฉบับที่สอง เป็นเช็คของธนาคารกรุงไทย สาขามหาสารคาม เลขที่ ๐๓๘๒๒๓๗
 ให้แก่ผู้รับจ้างแทนเช็คฉบับเดิม โดยมีผู้ฟ้องคดีลงนามในเช็คพร้อมกับนางสาวใบศรี แต่ธนาคาร
 ได้ปฏิเสธการจ่ายเงินอีกเช่นกัน จึงมีการสั่งจ่ายเช็คฉบับที่สาม เป็นเช็คเลขที่ ๐๐๖๕๔๙๔

/ของธนาคาร...

ของธนาคารกรุงไทย สาขามหาสารคาม บัญชีเลขที่ ๔๐๙-๖-๐๕๑๖๗-๕ แทนเช็คทั้งสองฉบับที่
 ถูกธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน โดยมีผู้ฟ้องคดีลงนามในเช็คร่วมกับนายจักริน เพชรสังหาร
 ภายหลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ นางสาวธัญพรได้ตรวจสอบหนังสือคำประกัน
 การปฏิบัติตามสัญญาและหนังสือยืนยันการออกหนังสือคำประกันการปฏิบัติตามสัญญา
 ทั้งสองฉบับ โดยสอบถามไปยังธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ได้รับการยืนยันว่า ธนาคาร
 กสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงส์ เชียงใหม่ ไม่ได้ออกหนังสือทั้งสองฉบับ และได้ส่ง
 หนังสือธนาคาร กสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงส์ เชียงใหม่ ที่ ๑๕๙/๒๙๐/๒๕๕๒
 ลงวันที่ ๑๙ (ที่ถูกตัดคือ ๑๗) ธันวาคม ๒๕๕๒ แจ้งให้ทราบโดยทางโทรสาร ซึ่งกองคลังและ
 พัสดุได้รับเอกสารดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ เลขรับที่ ๘๔๐๔ พฤติการณ์และ
 การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ เป็นเหตุ
 ให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายเงินค่าจ้าง
 ล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้างไปโดยที่ไม่สามารถบังคับเอากับหนังสือคำประกันการปฏิบัติตามสัญญา
 และหนังสือคำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าได้ และสูญเสียเงินค่าจ้างให้แก่ผู้รับจ้าง
 โดยไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ และแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า เชื่อโดยสุจริตว่าเป็นผู้มี
 อำนาจลงนามอนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าได้ และได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร
 โดยได้สอบถามจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการเบิกจ่ายเงินแล้วจึงลงนามอนุมัติ
 และการตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารประกอบการเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าเป็นหน้าที่
 ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ไม่ใช่หน้าที่ของผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดี
 มีหน้าที่ต้องตรวจสอบเอกสารประกอบการขออนุมัติเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้า ตามที่
 ผู้ได้บังคับบัญชาเสนอว่าถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ก่อนที่จะลงนามอนุมัติ การที่ผู้ฟ้องคดีลงนาม
 อนุมัติให้เบิกจ่ายเงิน ทั้งที่เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ตรวจสอบหนังสือคำประกันยังไม่ได้ดำเนินการ
 ตรวจสอบความถูกต้องของหนังสือคำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าที่ผู้รับจ้างใช้เป็น
 หลักประกันสัญญา จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการเกี่ยวกับการเบิกจ่าย
 เงินค่าจ้างล่วงหน้า ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และการ
 พิจารณาความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทางราชการ นั้น สามารถพิจารณาได้ทั้งความเสียหาย
 ที่เป็นจำนวนเงินหรือตีราคาเป็นจำนวนเงินได้ ซึ่งความเสียหายที่ไม่สามารถตีราคาเป็น
 จำนวนเงิน เช่น ความเสียหายต่อภาพพจน์ของทางราชการ ระบบราชการหรือการบริหาร
 ราชการ ความน่าเชื่อถือที่ประชาชนมีต่อทางราชการ เมื่อการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นเหตุให้
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สูญเสียเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้างโดยไม่สามารถเรียกร้องบังคับเอากับ
 หนังสือคำประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหนังสือคำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าได้
 ความเสียหายที่เกิดขึ้นจึงมีทั้งที่ตีราคาเป็นจำนวนเงินและไม่สามารถตีราคาเป็นจำนวนเงิน คือ
 ภาพพจน์ของทางราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำนั้นโดยไม่อาจปฏิเสธ

/ความรับผิด...

ความรับผิดชอบได้ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดต่อกฎหมายหลายบท หลายฐานความผิด ผู้ร้องสอดจึงสามารถวินิจฉัยชี้มูลความผิดได้ทุกฐานความผิดตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏ โดยใช้อำนาจตามมาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๒) หรือ (๔) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มติของผู้ร้องสอดมิได้เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองขอนแก่นที่จะรับไว้พิจารณาได้

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๕ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน คำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงเป็นหนังสือของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๕ และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดีแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ สังกัดวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ สืบเนื่องมาจากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (สำนักงาน ป.ป.ช.) มีหนังสือ ลับที่ ปช ๐๐๑๗/๒๕๓๐ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ แจ้งให้อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ร้องสอดมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณีผู้ฟ้องคดีกับพวกถูกกล่าวหาว่ากระทำการทุจริตอนุมัติการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ตามสัญญาจ้างก่อสร้างอาคารวิทยพัฒนา คณะศึกษาศาสตร์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามสัญญาจ้างเลขที่ จ.๐๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เป็นเงินจำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ทั้งที่ยังไม่ได้ตรวจสอบหนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญา หนังสือค้ำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า และยังไม่ได้รับใบเสร็จรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าจากผู้รับจ้างรวมทั้งละเว้นไม่ดำเนินการเพื่อยุติความเสียหาย ทั้งที่ทราบหนังสือค้ำประกันดังกล่าว

/เป็นเอกสาร...

เป็นเอกสารปลอม แต่กลับขยายระยะเวลาให้แก่ผู้รับจ้างในการส่งหนังสือคำประกันฉบับใหม่ แทนฉบับเดิม และไม่ดำเนินคดีกับผู้รับจ้างเมื่อผู้รับจ้างทิ้งงานก่อสร้าง อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าวจึงมีหนังสือลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ยังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา คำอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ก.บ.ม.) จะมีมติลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับข้อ ๗ และข้อ ๑๒ ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยอำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่ง และการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเอง ไม่สามารถนำมติชี้มูลความผิดทางวินัยและสำนวนการไต่สวนของผู้ร้องสอดมาใช้พิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ และผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าซึ่งเป็นการลงนามในใบเบิกเงินโดยไม่จำกัดจำนวน และลงนามสั่งจ่ายเช็คให้แก่ผู้รับจ้างไปตามที่ได้รับมอบอำนาจตามข้อ ๓ (๔) (๑๐) (๑๑) และ(๑๓) ของคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคามที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ (เอกสารอันดับที่ ๑/๒๒๙) และข้อ ๔.๑ ของสัญญาจ้างเลขที่ จ.๐๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่กำหนดให้ผู้ว่าจ้างต้องจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของสัญญาจ้าง เป็นเงินจำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท ตามข้อ ๖๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้แก่ผู้รับจ้าง ส่วนขั้นตอนการตรวจสอบวิธีการในการเบิกจ่าย เวลาในการออกเช็ค เขียนเช็ค และการเลือกบัญชีธนาคารได้ออกมาสั่งจ่ายเช็ค การครอบครอง และควบคุมสมุดบัญชีและสมุดเช็คธนาคารต่างๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ล้วนเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในแต่ละส่วนงาน ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ หรือผู้รักษาราชการแทน และผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามประเพณีปฏิบัติของส่วนราชการที่ได้มีการถือปฏิบัติกันมาโดยตลอด ทั้งได้เอาใจใส่ระมัดระวัง รักษาประโยชน์ของทางราชการยิ่งกว่าประโยชน์ของตน อีกทั้ง อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามได้ทราบและรับรู้ถึงการกระทำของผู้ฟ้องคดีโดยตลอด การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่ได้เกิดจากเจตนาอันทุจริต ไม่ได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

/เพื่อให้...

เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ และไม่ได้ตั้งใจหรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ หรือขาดการระมัดระวัง อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๐ ระหว่างการดำเนินการตรวจคำฟ้องของศาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วมีมติให้ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และมีคำวินิจฉัยที่ อ.๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๐ ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๙๒(๓)๑.๑๔/๑๒๐๑๘ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๐

ศาลได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบไปด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยรวมสองประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เนื่องจากผู้ร้องสอดอ้างว่า ผู้ร้องสอดได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๒๓๔ วรรคหนึ่ง (๒) หรือ (๔) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ในการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มติของผู้ร้องสอดมิได้เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ศาลปกครองขอนแก่นมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับขณะที่ผู้ร้องสอดมีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีบัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ กับเอกชน หรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง และวรรคสอง ได้บัญญัติข้อยกเว้นอำนาจของศาลปกครองว่า อำนาจของศาลปกครองตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น

/ส่วนมาตรา...

ส่วนมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญดังกล่าวบัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการ ซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไปร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม... ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งมาตรา ๑๙ (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม และเมื่อพิจารณามาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ที่บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริง แล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหา นั้นเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญาให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๓ ซึ่งมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้ว มีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสาร ที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่า รายงาน เอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย ของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงาน บุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี และมาตรา ๙๖ บัญญัติว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษ ตามมาตรา ๙๓ จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ ก็ได้... จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวเห็นได้ว่าการมีมติของผู้ร้องสอดว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่มีมูลความผิดตามข้อกล่าวหาใดยังไม่เป็นที่สุด เพราะบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติ เนื้อความดังกล่าวไว้โดยชัดแจ้ง อันแสดงถึงเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่ต้องการให้เกิด กระบวนการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของผู้ร้องสอด และเพิ่มหลักประกันความเป็นธรรม ให้แก่ผู้ถูกกล่าวหาที่ผู้ร้องสอดมีมติชี้มูลความผิด นอกจากนั้นแล้ว ถ้อยคำตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่บัญญัติให้อำนาจ ศาลปกครองตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็น

/การใช้...

การใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น มีลักษณะเป็นการจำกัด ขอบเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครอง ทั้งเป็นการตัดสิทธิของบุคคลในการ ฟ้องคดีต่อศาลตามรัฐธรรมนูญได้ให้การรับรองไว้ในมาตรา ๒๘ วรรคสอง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง หรือตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ วรรคสาม และมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง กรณีย่อมต้องตีความบทบัญญัตินี้โดยเคร่งครัดว่า การใช้อำนาจขององค์กรตามรัฐธรรมนูญที่ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของ ศาลปกครองนั้น นอกจากจะต้องเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญแล้ว ยังต้อง เป็นการใช้อำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาอีกด้วย ซึ่งการที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติให้ผู้ร้องสอดเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญประเภทองค์กรอิสระ ตามรัฐธรรมนูญ มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูง หรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไปร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่... ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต แสดงให้เห็นว่า ฐานอำนาจที่นำไปสู่การปฏิบัติหน้าที่ ของผู้ร้องสอดมาจากกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ ซึ่งในที่นี้ คือ พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณีหาใช่เป็นการ ใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญไม่ อีกทั้ง อำนาจหน้าที่ดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการไต่สวน และวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกกล่าวหา และส่งให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาใช้ดุลพินิจ พิจารณาสั่งลงโทษตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติ ซึ่งภายหลังถูกลงโทษ ผู้ถูกกล่าวหา ก็ยังสามารถใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาได้ กรณีจึงไม่ได้เป็น การวินิจฉัยชี้ขาดตามนัยมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ นอกจากนั้นแล้ว หากจะรับฟังตามคำให้การของผู้ร้องสอดว่า มติชี้มูล ความผิดวินัยผู้ฟ้องคดีเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญที่ใช้อำนาจโดยตรง ตามรัฐธรรมนูญ ศาลปกครองไม่มีอำนาจรับคำฟ้องไว้พิจารณา ย่อมก่อผลให้เกิดความแตกต่าง ระหว่างกรณีการชี้มูลความผิดวินัยของผู้ร้องสอดกับกรณีการดำเนินการทางวินัยที่เริ่มต้น และแล้วเสร็จโดยผู้บังคับบัญชา ซึ่งในกรณีหลังเมื่อมีการสั่งลงโทษทางวินัยแล้วผู้ถูกลงโทษ ยังมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง รวมทั้งกรณีที่ผู้ร้องสอดชี้มูลความผิดทางอาญา แม้กฎหมายจะบังคับให้ถือว่ารายงานของผู้ร้องสอดเป็นสำนวนการสอบสวนตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณา โดยไม่ต้องไต่สวนมูลฟ้อง ก็ตาม แต่ก่อนที่จะมีการลงโทษทางอาญา ก็ต้องอยู่ภายใต้การพิจารณาพิพากษาคดีของ ศาลยุติธรรมตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นหลักประกันความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหา หรือจำเลย การวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ร้องสอดนอกจากจะไม่ใช้การใช้อำนาจโดยตรง

/ตามรัฐ...

ตามรัฐธรรมนูญแล้ว ยังไม่ใช้การวินิจฉัยชี้ขาดที่จำกัดขอบเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลปกครอง ตามนัยมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ อีกด้วย ประกอบกับแม้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จะมีบทบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอีก และให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก็ตาม แต่อำนาจในการลงโทษทางวินัยในกรณีนี้ยังคงเป็นของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ออกโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณีย่อมเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลปกครองมีอำนาจรับไว้พิจารณาตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งที่ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาสั่งลงโทษตามฐานความผิดที่ผู้ร้องสอดมีมติได้ ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น ศาลปกครองขอนแก่นจึงมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้

ประเด็นที่สอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยที่ อ.๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๐ ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มีกรณีต้องวินิจฉัยเป็นประการแรกว่า คำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า เมื่อผู้ร้องสอดมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัย ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยก่อนว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัย ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ

/พลเรือน...

พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือไม่ โดยที่ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงาน และสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ร้องสอด ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ส่วนที่ ๒ คำวินิจฉัย รายผู้ฟ้องคดี โดยผู้ร้องสอดได้วินิจฉัยว่า ขณะเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีรับราชการ เป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีมหาวิทยาลัย มหาสารคาม ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคามให้ปฏิบัติราชการ แทนตามคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๒๗๗/๒๕๕๒ เรื่อง มอบหมายหน้าที่และความรับผิดชอบให้รองอธิการบดี ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๒ และคำสั่งมหาวิทยาลัย มหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบกองคลังและพัสดุ กองอาคารสถานที่ และกิจการเสริมศึกษา มีอำนาจและหน้าที่กำกับการบริหารราชการ ในการสั่ง อนุมัติ อนุญาต ควบคุม ดูแลบุคลากร การเงิน การพัสดุ อาคารสถานที่ และทรัพย์สิน อื่นของหน่วยงานที่รับผิดชอบให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง และนโยบาย ของมหาวิทยาลัย ยกเว้นการสั่งการที่เป็นอำนาจของอธิการบดีตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง และนโยบาย นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่ควบคุมดูแลการเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษา เงิน และการนำเงินส่งคลังให้เป็นไปตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงิน และการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ และระเบียบมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยเงินรายได้ ของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่เกี่ยวข้อง โดยมีอำนาจสั่งการอนุมัติ อนุญาต หรือการปฏิบัติราชการที่อธิการบดีจะพึงปฏิบัติเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินงบประมาณแผ่นดิน งบประมาณเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยและเงินรับฝาก รวมทั้งลงนามเป็นผู้อนุมัติจ่ายเงิน ในใบเบิกเงินครึ่งหนึ่งภายในวงเงินไม่เกิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตกลงว่าจ้างกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ ซึ่งประกอบด้วยบริษัท นิเวศริค คอนสตรัคชั่น จำกัด และบริษัท ทรานส์แองโกลเซอร์วิส จำกัด ให้ทำการก่อสร้าง อาคารวิทยพัฒนา คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน ๑ หลัง ตามสัญญาจ้างเลขที่ จ.๐๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ในวงเงินค่าจ้าง ๘๘,๘๘๘,๘๘๘ บาท โดยผู้ว่าจ้างตกลง จะจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าจำนวนร้อยละ ๑๕ ของค่าจ้างตามสัญญา เป็นเงินจำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท ภายหลังจากที่ผู้รับจ้างได้วางหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า เต็มตามจำนวนเงินค่าจ้างล่วงหน้านั้นให้แก่ผู้ว่าจ้างแล้ว ในวันทำสัญญา ผู้รับจ้างได้นำหนังสือ คำประกันของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาถนนราชวงศ์ เชียงใหม่ เลขที่ ๕๒-๔๒-๐๑๔๑-๖ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จำนวน ๔,๔๔๔,๔๔๔.๔๐ บาท ไปเป็น หลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาจ้าง พร้อมกับหนังสือธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ที่ ๑๕๙/๐๑๕๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ยืนยันการออกหนังสือคำประกัน ดังกล่าว โดยมีนายสายชล เข้มไธสง ตำแหน่งนักวิชาการพัสดุ เป็นเจ้าของเรื่องผู้รับผิดชอบ

ในการ...

ในการดำเนินการจัดหาผู้รับจ้าง การทำสัญญา ตลอดจนการบริหารสัญญาภายหลังการลงนามในสัญญา ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ นายสายชลได้บันทึกท้ายหนังสือธนาคารกสิกรไทยดังกล่าวเสนออธิการบดี ผ่านนางสาวใบศรี พันเทศ ตำแหน่งนักวิชาการพัสดุ ๗ และผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบในวันเดียวกันนั้น ทั้งที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของหนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญาดังกล่าว ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และเมื่อต่อมา ผู้รับจ้างมีหนังสือลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ขอเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของจำนวนเงินตามสัญญาจ้าง จำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท โดยนำหนังสือค้ำประกันของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาถนนราชวงศ์ เชียงใหม่ เลขที่ ๕๒-๔๓-๐๐๐๔-๒ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท ไปเป็นหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า พร้อมกับหนังสือธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาถนนราชวงศ์ เชียงใหม่ เลขที่ ๑๕๙/๐๑๙๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ยืนยันการออกหนังสือค้ำประกันดังกล่าวยื่นประกอบการขอเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าดังกล่าวจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีนางสาวธัญพร สุขบรม เป็นผู้จัดทำบันทึกข้อความ ที่ ศธ ๐๕๓๐.๑(๗.๒)/๘๗๑ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เสนอขออนุมัติเบิกเงินต่ออธิการบดี ผ่านนางสาวใบศรี พันเทศ ในฐานะหัวหน้ากลุ่มงานพัสดุ และรักษาราชการแทนผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ โดยที่นางสาวธัญพรและนางสาวใบศรียังไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า และเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีในฐานะปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีได้ลงนามอนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าดังกล่าว จำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท เกินกว่าอำนาจของผู้ฟ้องคดีที่จะอนุมัติให้เบิกจ่ายได้ เนื่องจากคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ได้มอบอำนาจให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีในการสั่งการหรืออนุมัติเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินครั้งหนึ่งภายในวงเงินไม่เกิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามอนุมัติทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของหนังสือค้ำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าต่อธนาคารซึ่งเป็นผู้ออกหนังสือค้ำประกันดังกล่าว จึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขและวิธีการเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าตามข้อ ๖๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ กล่าวคือ การจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้างจะกระทำมิได้เว้นแต่หัวหน้าส่วนราชการเห็นว่าจะมีความจำเป็นต้องจ่ายและมีการกำหนดเงื่อนไขไว้ก่อนทำสัญญาและตามตัวอย่างสัญญาจ้างท้ายระเบียบที่คณะกรรมการว่าด้วยการพัสดุกำหนด โดยข้อ ๕ กำหนดว่า ผู้ว่าจ้างตกลงจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้างเป็นเงิน บาท ซึ่งเท่ากับร้อยละ ของสัญญาจ้างตามสัญญาที่ระบุไว้ในข้อ ๔ เงินจำนวนดังกล่าวจะจ่ายให้ภายหลังที่ผู้รับจ้างได้วางหลักประกัน

/การรับเงิน...

การรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าเต็มตามจำนวนเงินค่าจ้างล่วงหน้านั้นให้แก่ผู้รับจ้าง ผู้รับจ้างจะต้อง
 ออกใบเสร็จรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าตามแบบที่ผู้ว่าจ้างกำหนดให้ และผู้รับจ้างตกลงที่จะกระทำ
 ตามเงื่อนไขอันเกี่ยวกับการใช้จ่ายและการใช้คืนเงินค่าจ้างล่วงหน้า นั้น ดังนั้น เมื่อส่วนราชการ
 ผู้ว่าจ้างตกลงจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้างเป็นเงินจำนวนเท่าใด และเมื่อผู้ว่าจ้าง
 จะเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าดังกล่าว ผู้รับจ้างต้องนำหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า
 มาวางเต็มตามจำนวนเงินค่าจ้างล่วงหน้าที่ผู้รับจ้างได้รับไปให้แก่ผู้ว่าจ้าง และเมื่อส่วนราชการ
 ผู้ว่าจ้างได้รับหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าแล้ว ย่อมต้องตรวจสอบความถูกต้อง
 ของจำนวนเงินที่ผู้รับจ้างนำหลักประกันมาวาง ตลอดจนตรวจสอบความถูกต้องแท้จริง
 ของหลักประกันดังกล่าวประกอบด้วย และเมื่อผู้ฟ้องคดีลงนามอนุมัติให้ดำเนินการเบิกจ่าย
 แล้ว เอกสารได้ส่งไปยังงานการจัดการพัสดุเพื่อบันทึกในระบบ MIS ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 เพื่อทำรายการเบิกจ่ายเงิน ซึ่งนางสาวธัญพรได้ทำการบันทึกข้อมูลการอนุมัติเบิกจ่ายในระบบ
 และส่งเอกสารทั้งหมดให้กลุ่มงานบริหารการเงินเพื่อตรวจสอบเอกสารก่อนการจ่ายเงิน ซึ่งนางสาว
 สุภาพรณี ภูสาหัส ตำแหน่งนักวิชาการพัสดุ ได้ตรวจสอบแล้วพบว่า มีข้อบกพร่องเนื่องจาก
 ยังไม่มีการอนุมัติใบตรวจการจ้างในระบบ MIS จึงได้ส่งเอกสารคืนกลับไปยังงานการจัดการ
 พัสดุเพื่อแก้ไขเมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ แต่กลับมีผู้นำเอกสารดังกล่าวไปให้นายธนกฤต
 ทิพย์โสภา ตำแหน่งนักวิชาการการเงินและบัญชี ทำการเรียกข้อมูลจากระบบ MIS และสั่งพิมพ์
 เช็คเพื่อจ่ายเป็นค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้าง โดยไม่ส่งเอกสารกลับคืนไปยังเจ้าหน้าที่
 ตรวจสอบเอกสารก่อนการจ่ายเงิน ใบสำคัญการจ่ายเงินรายได้ ฉบับที่ ๒๘๒๘๕/๒๕๕๓-PY
 ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ จึงไม่ปรากฏลายมือชื่อของผู้ตรวจสอบ ต่อมา เมื่อวันที่
 ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๒ นางสาวใบศรีในฐานะรักษาราชการแทนผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ
 และเป็นผู้มีอำนาจลงนามเบิกจ่ายเงินในเช็คตามเงื่อนไขที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ไว้กับธนาคารได้
 ลงลายมือชื่อสั่งจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าในเช็คเลขที่ ๐๑๔๖๖๔๒ จำนวน ๑๓,๒๐๘,๗๑๙.๔๔ บาท
 จากธนาคารไทยพาณิชย์ สาขามหาสารคาม บัญชีเลขที่ ๖๐๘-๒-๒๘๐๕๐ ให้แก่กิจการร่วมค้า
 เอ็นคอนส์ และภายหลังจากที่นางสาวบายศรีได้ลงนามในเช็คแล้ว ได้เสนอเรื่องดังกล่าว
 ต่อผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจลงนามเบิกจ่ายเงินในเช็คตามเงื่อนไขที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ให้ไว้กับธนาคาร และผู้ฟ้องคดีได้ลงนามสั่งจ่ายเช็ค ทั้งที่ขณะนั้นใบสำคัญจ่ายเงินรายได้
 ฉบับที่ ๒๘๒๘๕/๒๕๕๓-PY ที่เสนอไปพร้อมกับเช็คยังไม่ผ่านการลงลายมือชื่อของเจ้าหน้าที่
 ผู้ตรวจสอบ อันเป็นขั้นตอนการดำเนินการเพื่อเบิกจ่ายเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดไว้
 จึงเป็นการไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย
 แก่ราชการอย่างร้ายแรง และนายสายชลได้นำนายภิมเดช เจริญสุข ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบหลัก
 ของกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ไปลงลายมือชื่อรับเช็คจากนางสาวสุนิทย์ เลืองลือ ตำแหน่ง
 พนักงานบริหารทั่วไป ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้จ่ายเงิน โดยขณะที่นางสาวสุนิทย์จ่ายเช็ค ผู้รับจ้าง

/ไม่ได้ออก...

ไม่ได้ออกใบเสร็จรับเงินให้ไว้ จึงเป็นการจ่ายเงินไปโดยไม่ได้รับหลักฐานการจ่ายเงินจากผู้รับเงิน อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อ ๓๔ และข้อ ๓๙ ของระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ. ศ. ๒๕๕๑ และภายหลังจากสิ้นเวลาทำการของวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๒ ปรากฏว่าเช็ครธนาคารไทยพาณิชย์ สาขามหาสารคาม เลขที่ ๐๑๔๖๖๔๒ ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินเนื่องจากเงินในบัญชีธนาคารมีไม่พอจ่ายจึงมีการเขียนเช็คเลขที่ ๐๓๘๒๒๓๗ ของธนาคารกรุงไทย สาขามหาสารคาม ให้แก่ผู้รับจ้างแทนเช็คฉบับที่หนึ่ง โดยมีผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามในเช็คพร้อมกับนางสาวใบศรี แต่ปรากฏว่าธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินอีกเช่นกัน ในวันเดียวกันจึงมีการนำเช็ครธนาคารกรุงไทย สาขามหาสารคาม เลขที่ ๐๐๖๕๔๙๔ สั่งจ่ายจากบัญชีธนาคารกรุงไทยเลขที่ ๔๐๙-๖-๐๕๑๖๗-๕ ให้แก่ผู้รับจ้างแทนเช็คฉบับที่สอง โดยมีผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามในเช็คพร้อมกับนายจักริน เพชรสังหาร และต่อมา เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ นางสาวธัญพรได้โทรศัพท์สอบถามไปยังธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงศ์ เชียงใหม่ เกี่ยวกับหนังสือค้ำประกันที่กิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ใช้เป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า รวมทั้งหนังสือยืนยันการออกหนังสือค้ำประกันสัญญาและหนังสือยืนยันการออกหนังสือค้ำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า โดยส่งเอกสารทางโทรสารไปให้ธนาคารตรวจสอบ ปรากฏว่า ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงศ์ เชียงใหม่ แจ้งยืนยันว่า ธนาคารไม่ได้มีการออกหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับ รวมถึงหนังสือยืนยันทั้งสองฉบับ และได้ส่งหนังสือธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนราชวงศ์ เชียงใหม่ ที่ ๑๕๙/๒๙๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบโดยทางโทรสาร โดยกองคลังและพัสดุได้ลงรับไว้เมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ เลขรับที่ ๘๔๐๔ การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้าง โดยไม่สามารถบังคับเอาหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าได้ และสูญเสียเงินค่าจ้างที่ผู้รับจ้างได้ดำเนินการก่อสร้างไปแล้วโดยไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ ผู้ร้องสอดจึงเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องตรวจสอบเอกสารประกอบการขออนุมัติเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าว่าถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ก่อนที่จะอนุมัติ แต่ได้ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ไม่ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของหนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหนังสือค้ำประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า และได้อนุมัติเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าเกินวงเงินที่ได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทน รวมทั้งได้ลงนามในเช็คทั้งที่ผู้ตรวจสอบยังไม่ได้ลงลายมือชื่อในใบสำคัญจ่ายเงินรายได้ เห็นว่า เมื่อมาตรา ๓๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ความผิดในฐานนี้

/จึงมี...

จึงมีองค์ประกอบของความผิดอย่างน้อย ๓ ข้อ คือ ข้อ ๑ มีหน้าที่ราชการที่ต้องปฏิบัติ ข้อ ๒ ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการไปโดยมิชอบหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ กล่าวคือ ไม่เป็นไปตามกฎหมาย มาตรฐานทั่วไป ระเบียบของทางราชการ คำสั่งของผู้บังคับบัญชา มติคณะรัฐมนตรี แบบธรรมเนียมของทางราชการ หรือทำนองคลองธรรม และข้อ ๓ โดยมีเจตนาหรือมุ่งหมายให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้จากการปฏิบัติหน้าที่นั้น และเมื่อมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้บัญญัตินิยามคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น คำว่า “การทุจริตต่อหน้าที่” ในกรณีนี้จึงต้องประกอบด้วย การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ โดยเจตนาแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น แต่จากคำวินิจฉัยของผู้ร้องสอดข้างต้น กรณีเห็นได้ว่า ผู้ร้องสอดได้วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์และการกระทำเข้าลักษณะของการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง โดยในคำวินิจฉัยดังกล่าวไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาหรือมุ่งหมายให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้จากการปฏิบัติหน้าที่นั้น ข้อเท็จจริงจากคำวินิจฉัยของผู้ร้องสอดจึงมีเพียง องค์ประกอบข้อ ๑ และข้อ ๒ ของความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์หรือการกระทำที่สื่อไปในทางแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น อันจะถือได้ว่ามีเจตนาทุจริตต่อหน้าที่ซึ่งเป็นองค์ประกอบข้อ ๓ ที่ผู้ร้องสอดอาจนำมาเป็นเหตุเพื่อสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้รับจ้างได้ ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำวินิจฉัยของผู้ร้องสอดจึงไม่ครบ องค์ประกอบของการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ นอกจากนั้นแล้ว กรณีที่ผู้ร้องสอดอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องตรวจสอบเอกสารประกอบการขออนุมัติเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าว่าถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ก่อนที่จะอนุมัติ แต่ได้ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ไม่ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของหนังสือค่าประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหนังสือค่าประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้า นั้น เห็นว่า เมื่อหลักเกณฑ์ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้มีกำหนดไว้เฉพาะเรื่องการตรวจสอบหลักประกันของเท่านั้น โดยกำหนดให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการรับและเปิดซองประกวดราคาพร้อมกับเจ้าหน้าที่การเงินเป็นผู้ตรวจสอบ ทั้งนี้ ตามข้อ ๔๘ (๒) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว โดยมีได้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การตรวจสอบหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาและ

/หลักประกัน...

หลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าไว้ว่าจะต้องดำเนินการในขั้นตอนใดและโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายใด กรณีย่อมเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะต้องกำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวขึ้น แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าวไว้ และนายปลิวชร ปัดเสน ตำแหน่งผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการไต่สวนสรุปได้ว่า ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ได้กำหนดระเบียบ หลักเกณฑ์ หรือวิธีการ หรือกำหนดว่าใครเป็นผู้มีหน้าที่ต้องตรวจสอบหนังสือคำประกันสัญญา และจะต้องการตรวจสอบในขั้นตอนใด แต่ทางปฏิบัติกองคลังและพัสดุ จะมีหนังสือสอบถามไปยังธนาคารภายหลังจากที่ได้มีการลงนามในสัญญาแล้ว หรือที่ได้เสนอรายงานการขอเบิกเงินไปแล้วโดยไม่ได้กำหนดเวลาที่แน่นอน และในการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงิน และการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่กำหนดให้การเบิกจ่ายเงินจากคลังต้องมีเอกสารหลักฐานเพื่อใช้ในการตรวจสอบการเบิกเงินมาเป็นหลักเกณฑ์ในการเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้า โดยกำหนดให้ผู้รับจ้างต้องมีเอกสารหลักฐานดังต่อไปนี้ (๑) ชุดเอกสารสำเนาสัญญาจ้าง และเอกสารประกอบสัญญา ประกอบด้วย รายงานการขอจ้าง การแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการจัดหาผู้รับจ้าง การต่อรองราคา และสัญญาจ้างและหลักประกันสัญญา (๒) สำเนาหนังสือคำประกันของธนาคารในวงเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของสัญญาจ้าง (ต้นฉบับจะจัดเก็บไว้ที่งานพัสดุ) (๓) สำเนาหนังสือยืนยันการออกหนังสือคำประกันตาม (๒) จากธนาคาร ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือสอบถามไปยังธนาคาร (หนังสือสอบถามและต้นฉบับหนังสือยืนยันจะเก็บไว้ที่งานพัสดุ) และ (๔) แผนการใช้จ่ายเงินล่วงหน้า และตามคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๓๐๓๑/๒๕๕๒ เรื่อง การมอบหมายงานในหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรกองคลังและพัสดุ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ ได้มอบหมายให้นายสายชล เข้มโธสง ตำแหน่งนักวิชาการพัสดุ ๖ มีหน้าที่บริหารสัญญาภายหลังจากการลงนามในสัญญาแล้ว ซึ่งการบริหารสัญญาดังกล่าวจะต้องมีหน้าที่ตรวจสอบหลักประกันกรณีที่เป็นหนังสือคำประกันของธนาคาร นายสายชลจึงเป็นผู้มีหน้าที่ตรวจสอบในกรณีนี้ และกรณีที่ธนาคารปฏิเสธว่าไม่ได้เป็นผู้ออกหนังสือคำประกันไม่มีระเบียบหรือแบบแผนของทางราชการกำหนดไว้ และกรณีนี้เพิ่งเกิดขึ้นครั้งแรก จึงเป็นดุลพินิจของหัวหน้าส่วนราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการ ซึ่งนายปลิวชรไม่เคยพบเห็นว่า ผู้รับจ้างได้มีการเสนอผลประโยชน์ให้แก่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือมีเจ้าหน้าที่คนใดเรียกรับผลประโยชน์จากผู้รับจ้าง กรณีย่อมเห็นได้ว่า หน้าที่ในการตรวจสอบความถูกต้องของหลักประกันเพื่อประกอบการขออนุมัติให้มีการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้า ร้อยละ ๑๕ เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับมอบหมายตามคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ที่ ๓๐๓๑/๒๕๕๒ เรื่อง การมอบหมายงานในหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรกองคลัง และพัสดุ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๒ และเมื่อเจ้าหน้าที่กองคลังและพัสดุได้จัดเก็บต้นฉบับ เอกสารทั้งหมดไว้ ซึ่งอาจเป็นไปเพื่อป้องกันเอกสารต้นฉบับสูญหายจึงเสนอเพียงสำเนา เอกสารต่อผู้ฟ้องคดีเพื่อประกอบการพิจารณาอนุมัติ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่เพียงตรวจสอบว่า มีเอกสารประกอบการพิจารณาครบถ้วนแล้วหรือไม่เท่านั้น กรณีจึงรับฟังไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีจงใจ หรือประมาทเลินเล่อละเว้นไม่ถือปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย มาตรฐานทั่วไป ระเบียบ ของทางราชการ คำสั่งของผู้บังคับบัญชา หรือแบบธรรมเนียมของทางราชการ สำหรับกรณีที่ ผู้ร้องสอดอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าเกินวงเงินที่ได้รับมอบอำนาจให้ ปฏิบัติราชการแทน นั้น เห็นว่า เมื่อคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ ส่วนที่ ๒ ได้มอบอำนาจให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี โดยในข้อที่ ๓ กำหนดว่า ควบคุม ดูแลการเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และนำเงินส่งคลัง ให้เป็นไปตามระเบียบ การเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑ และระเบียบ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ว่าด้วยเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ (๑) สั่งการ อนุมัติ อนุญาต หรือการปฏิบัติราชการที่อธิการบดีจะพึงปฏิบัติเกี่ยวกับการ เบิกจ่ายเงินงบประมาณแผ่นดิน งบประมาณเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยและเงินรับฝาก รวมทั้งเป็นผู้อนุมัติจ่ายเงินในใบเบิกเงินครั้งหนึ่งภายในวงเงินไม่เกิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ... (๑๑) การลงนามในเช็คของมหาวิทยาลัยเพื่อสั่งจ่ายเงิน ... (๑๓) ลงนามในใบเบิกเงินโดยไม่ จำกัดจำนวน และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตกลงทำสัญญาว่าจ้างกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ ก่อสร้างอาคารวิทย์พัฒนา คณะศึกษาศาสตร์ ตามสัญญาจ้างเลขที่ จ.๐๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ โดยข้อ ๔.๑ ของสัญญาดังกล่าวกำหนดให้ผู้ว่าจ้างต้องจ่ายเงิน ค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ของสัญญาจ้าง เป็นเงินจำนวน ๑๓,๓๓๓,๓๓๐ บาท ตามข้อ ๖๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยเงินจำนวนดังกล่าวจะจ่ายให้ ภายหลังจากที่ผู้รับจ้างได้วางหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าเต็มตามจำนวนเงินค่าจ้าง ล่วงหน้านั้นให้แก่ผู้ว่าจ้าง ซึ่งกิจการร่วมค้าเอ็นคอนส์ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ขอเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าจำนวนดังกล่าวและกลุ่มงานพัสดุได้มีบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เสนอผู้ฟ้องคดีในฐานะปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีเพื่อพิจารณาอนุมัติ โดยก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะลงนามอนุมัติ ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ แล้ว เห็นว่า คำสั่งมอบอำนาจดังกล่าว ไม่ชัดเจนจึงได้สอบถามนายปลิว ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ อันถือได้ว่าเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะในเรื่องดังกล่าวเนื่องจากได้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องเหล่านี้อยู่เป็นนิจ และได้รับคำแนะนำว่า ข้อ ๓ (๑) ของคำสั่งดังกล่าว เป็นกรณีอนุมัติเรื่อง

/ครั้งแรกหรือ...

ครั้งแรกหรือเรื่องใหม่ที่จะสั่งซื้อสิ่งจ้าง หรือก่อนนี้ผูกพันใหม่ ถ้าเกิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต้องให้อธิการบดีเป็นผู้อนุมัติแต่เรื่องนี้เป็นเรื่องขออนุมัติเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ที่ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ ได้ทำสัญญาจ้างไว้แล้ว จึงเป็นไปตามข้อ ๓ (๑๓) ของคำสั่งเดียวกัน ผู้ฟ้องคดี จึงมีอำนาจลงนามอนุมัติในใบเบิกเงินค่าจ้างล่วงหน้าได้โดยไม่จำกัดจำนวน ซึ่งผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ ได้ถือปฏิบัติเช่นนี้มาโดยตลอด โดยข้อเท็จจริงยังปรากฏว่า รองอธิการบดีคนอื่นๆ ก็ได้มีการลงนาม อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินเกิน จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เช่นเดียวกัน ได้แก่ (๑) เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ. เทียนศักดิ์ เมฆพรรณโอภาส) อนุมัติเบิกเงิน ค่าจ้างล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ จำนวน ๑๕,๑๕๐,๐๐๐ บาท ปรากฏตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๓๐.๑/๑๑ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒ (๒) เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๒ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ. เทียนศักดิ์ เมฆพรรณโอภาส) อนุมัติเบิกเงิน จำนวน ๑๔,๖๒๒,๔๐๗.๐๗ บาท (๓) เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๐ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ. เทียนศักดิ์ เมฆพรรณโอภาส) อนุมัติเบิกเงิน จำนวน ๑๒,๖๖๑,๘๖๙ บาท (๔) เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๑ รองอธิการบดี ฝ่ายบริหาร (รศ.มยุรี ภารการ) อนุมัติเบิกเงิน จำนวน ๘,๘๙๐,๐๐๐ บาท (๕) เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๐ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ.มยุรี ภารการ) อนุมัติเบิกเงิน จำนวน ๑๑,๕๘๖,๖๔๖ บาท และ (๖) เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร (รศ.มยุรี ภารการ) อนุมัติเบิกเงิน จำนวน ๑๓,๗๔๗,๒๘๓.๘๐ บาท โดยอธิการบดีมหาวิทยาลัย มหาสารคามในฐานะผู้มอบอำนาจรับรู้มาโดยตลอดและไม่ได้ทักท้วงว่าเป็นการกระทำ ที่เกินอำนาจ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเชื่อโดยสุจริตว่าสามารถลงนามอนุมัติเงิน ดังกล่าวได้ จึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ อีกทั้ง ภายหลังจากที่ถูกกล่าวหา อธิการบดีมหาวิทยาลัย มหาสารคามยังให้ถ้อยคำรับรองว่า การถือปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวถูกต้องแล้ว อันแสดง ให้เห็นว่า คำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๒๔๑๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๒ เรื่อง มอบอำนาจให้อธิการบดี ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีแล้ว ข้อ ๓ (๑) อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาสารคามมีเจตนาไม่ให้ผู้รับมอบอำนาจอนุมัติเรื่องครั้งแรก หรือเรื่องใหม่ ที่จะสั่งซื้อ สิ่งจ้าง หรือก่อนนี้ผูกพันใหม่ อันจะเป็นการสร้างภาระหน้าที่ให้ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ จึงระบุนั้น ส่วนความหมายตามข้อ ๓ (๑๓) เป็นการอนุมัติและเบิกจ่ายโดยไม่จำกัด จำนวนในหน้าที่ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ ผูกพันจะต้องชำระอยู่แล้ว เมื่อหนี้ตามสัญญาจ้างเลขที่ จ.๐๗/๒๕๕๒ ข้อ ๔.๑ เป็นหนี้ผูกพันตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงมีอำนาจอนุมัติและสั่งจ่ายเงิน ค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้างเกินจำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ได้ การอนุมัติดังกล่าวไม่เกินวงเงิน ที่ได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้จงใจหรือประมาท เลินเล่อละเว้นไม่ถือปฏิบัติให้เป็นไปตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา หรือแบบธรรมเนียมของทาง ราชการ ส่วนกรณีผู้ร้องสอดอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้ลงนามในเช็คทั้งที่ผู้ตรวจสอบยังไม่ได้ ลงลายมือชื่อในใบสำคัญจ่ายเงินรายได้ นั้น เห็นว่า ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีลงนามอนุมัติ

/ให้เบิกจ่าย...

ให้เบิกจ่ายเงินล่วงหน้าร้อยละ ๑๕ ให้แก่ผู้รับจ้างแล้ว เจ้าหน้าที่กองคลังและพัสดุมีหน้าที่ต้องดำเนินการเบิกจ่ายเงินให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ระเบียบและวิธีการของทางราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่มีหน้าที่ตรวจสอบว่าต้องส่งจ่ายเช็คจากบัญชีไหน รวมทั้งตรวจสอบว่าผู้รับจ้างได้ออกใบเสร็จรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วหรือไม่ ดังนั้น การตรวจสอบใบสำคัญการจ่ายเงินรายได้ ฉบับที่ ๒๘๒๘๕/๒๕๕๓-PY ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ จึงมิได้เป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีคงมีหน้าที่เพียงตรวจสอบความถูกต้องของจำนวนเงินในเช็คว่าเป็นไปตามที่ได้อนุมัติไปหรือไม่ และเมื่อผู้อำนวยการกองคลังและพัสดุ หรือผู้รักษาราชการแทนซึ่งเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวได้ลงนามส่งจ่ายเป็นคนแรกแล้วจึงนำมาให้ผู้ฟ้องคดีลงนามร่วมเป็นคนที่สองเพื่อให้ครบเงื่อนไขตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำความตกลงไว้กับธนาคาร ผู้ฟ้องคดีย่อมเข้าใจว่าได้ผ่านการตรวจสอบตามขั้นตอนการเบิกจ่ายเงินของทางราชการมาโดยถูกต้องแล้ว ทั้งการลงนามในเช็คฉบับที่สามนอกเวลาราชการก็เป็นไปเพื่อแก้ไขปัญหากรณีที่เช็คฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สองมีเงินในบัญชีธนาคารไม่พอจ่ายเท่านั้น ประกอบกับเมื่อกองคลังและพัสดุได้เปิดให้บริการแก่บุคลากร นิสิต และบุคคลภายนอกจนถึงเวลา ๒๐.๓๐ นาฬิกา ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๓๕๓๐/๒๕๕๒ เรื่อง ให้ข้าราชการพนักงานมหาวิทยาลัย พนักงานจ้างตามภารกิจ ปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เป็นคำสั่งขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้มีการลงนามส่งจ่ายเช็คร่วมกับนายจักริน การลงนามส่งจ่ายเงินในเช็คของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนั้นแล้ว ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค ๔ ได้มีคำพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อท ๑๖๖/๒๕๖๒ คดีหมายเลขแดงที่ อท ๑๕๒/๒๕๖๓ ระหว่าง ผู้ร้องสอด โจทก์ รองศาสตราจารย์ ศุภชัยหรือนายศุภชัย สมัปปิโต ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี ที่ ๒ นางสาวใบศรี พันเทศ ที่ ๓ นายสายชล เข้มโรสง ที่ ๔ นางสาวธัญพร สุขบรม ที่ ๕ จำเลย เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือโดยทุจริตตามที่โจทก์ฟ้อง ซึ่งศาลอุทธรณ์ในคดีหมายเลขดำที่ อท ๔๗๓/๒๕๖๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๖๖/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๕ พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น กรณีจึงรับฟังได้ว่า พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่ครบองค์ประกอบของความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ทั้งรับฟังไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ นอกจากนั้นแล้ว ความเสียหายที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่ผู้รับจ้างโดยไม่สามารถบังคับเอากับหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาและหลักประกันการรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าได้ และได้สูญเสียเงินค่าจ้างที่ผู้รับจ้างได้ดำเนินการก่อสร้างไปแล้ว โดยไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการตามที่ผู้ร้องสอดกล่าวอ้าง ก็ยังรับฟังไม่ได้ว่าเกิดจาก

/การกระทำ...

การกระทำของผู้ฟ้องคดีโดยตรง ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นคำให้การพร้อมกับฟ้องแย้ง ในคดีศาลปกครองขอนแก่น คดีหมายเลขดำที่ ๔๘๘/๒๕๕๓ ระหว่าง บริษัท นิวทริค คอนสตรัคชั่น จำกัด ผู้ฟ้องคดี กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กิจกรรมร่วมค้าเอ็นคอนส์ “NCON” และบริษัท ทรานส์ แองโกลเซอร์วิส จำกัด ผู้ถูกฟ้องคดี โดยขอให้กิจกรรมร่วมค้าเอ็นคอนส์ชดใช้เงินค่าจ้างล่วงหน้า ค่าเสียหายอื่น พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๒๗,๗๔๔,๕๙๒.๔๗ บาท ซึ่งศาลปกครองขอนแก่นได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๕๕/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๖ ยกฟ้อง บริษัท นิวทริค คอนสตรัคชั่น จำกัด และให้บริษัท นิวทริค คอนสตรัคชั่น จำกัด กิจกรรมร่วมค้าเอ็นคอนส์ และบริษัท ทรานส์แองโกลเซอร์วิส จำกัด ร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย เป็นเงินจำนวน ๑๔,๘๖๘,๓๑๖.๗๘ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๐,๓๓๕,๒๙๐.๕๙ บาท นับแต่วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันถัดจากวันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจำชำระเสร็จ และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน จำนวน ๓,๔๐๑,๐๙๙.๕๐ บาท นับแต่วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ การกระทำของผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ หรือประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติ คณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มติชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีของผู้ร้องสอด จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น คำสั่งมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

มีกรณีต้องวินิจฉัยเป็นประการต่อไปว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ ที่ให้ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ เห็นว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยได้ถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับข้อบังคับคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์กรณีถูกสั่งให้ออกจากราชการหรือกรณี ถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยถูกต้องแล้วก็ตาม แต่เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า มติชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีของผู้ร้องสอดไม่ชอบด้วยกฎหมายและคำสั่งมหาวิทยาลัย มหาสารคาม ที่ ๔๙๔๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๐

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วมีมติให้ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดียอมเป็น การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยที่ อ.๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๐ ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอเพิ่มเติมมาในคำคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๒ โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้ ๑. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราว ประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ และคำวินิจฉัยที่ อ.๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๐ ที่ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และให้ได้สิทธิอันพึงมีพึงได้นับแต่วันที่ มี คำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ที่ ๑๐๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๘ และ ๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติให้ถูกต้องตามขั้นตอนว่าด้วย การอุทธรณ์และร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙ รวมทั้งข้อบังคับ ก.พ.อ. หรือ ก.อ.ร. ว่าด้วยการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ นั้น เห็นว่า ศาลได้มีคำสั่งรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีตามคำขอข้อที่ ๑ ในส่วนที่ขอให้เพิกถอน คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ อ.๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๐ และคำขอ ข้อที่ ๒ ไว้พิจารณาแล้ว ส่วนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ เป็นเพียงกระบวนการภายในของฝ่ายปกครอง มิได้เป็นการ ใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของ ผู้ฟ้องคดี อันจะถือได้ว่าเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ทั้งกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีล่าช้า จึงมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติให้ถูกต้องตามขั้นตอน ว่าด้วยการอุทธรณ์และร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙ รวมทั้งข้อบังคับ ก.พ.อ. หรือ ก.อ.ร. ว่าด้วยการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ นั้น เมื่อระยะเวลาในการพิจารณาคำอุทธรณ์ที่กฎหมายกำหนดไว้เป็นเพียงระยะเวลาในการเร่งรัด ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาคำอุทธรณ์ล่าช้ากว่าที่กฎหมาย กำหนดไว้จึงมิได้มีผลทำให้คำวินิจฉัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มี คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะยื่นคำขอดังกล่าวต่อศาล จึงไม่มีกรณี ที่ศาลจะต้องออกคำสั่งบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องดำเนินการ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้เดือดร้อน หรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีเพื่อขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติให้ถูกต้อง

/ตามขั้นตอน...

ตามขั้นตอนว่าด้วยการอุทธรณ์และร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 ในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙ รวมทั้งข้อบังคับ ก.พ.อ. หรือ ก.อ.ร. ว่าด้วย
 การพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ ได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง
 ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สำหรับกรณีที่ผู้ร้องสอดอ้างว่า ผู้ร้องสอดมีอำนาจซึ่งมูลความผิดทางวินัย
 ฐานอื่นที่ไม่ใช่ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ นั้น เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
 พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ใช้บังคับขณะเกิดเหตุ มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คณะกรรมการ
 ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ ... (๓) ใ้สอบสวนและวินิจฉัย
 ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการ
 กองหรือเทียบเท่าขึ้นไปร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำ
 ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้ง
 ดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรง
 ตำแหน่งดังกล่าวหรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะ
 ที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้
 ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑
 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
 พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่บังคับใช้ในขณะนั้น มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่
 ดังต่อไปนี้ ... (๓) ใ้สอบสวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิด
 ฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่ง
 หน้าที่ในการยุติธรรม มาตรา ๘๘ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหา
 เจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิด
 ฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่ง
 หน้าที่ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การไต่สวนข้อเท็จจริง
 มาตรา ๙๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไ้สอบสวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า ข้อกล่าวหาใด
 ไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหา นั้นเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูล
 ความผิดให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ (๒)
 ถ้ามีมูลความผิดทางอาญาให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ และมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า
 ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัยเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำ
 ความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงาน
 และเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน
 ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ

โดยไม่ต้อง...

โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้นๆ แล้วแต่กรณี จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว เมื่อผู้ร้องสอดได้รับคำกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ผู้ร้องสอดมีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยข้อกล่าวหา นั้นว่ามีมูลความผิดหรือไม่ หากข้อกล่าวหา นั้นมีมูลความผิดทางวินัยหรือมีมูลความผิดทางอาญาแล้วแต่กรณี จะต้องดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ต่อไป และโดยที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ในภาค ๒ ลักษณะ ๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๔๗ ถึงมาตรา ๑๖๖ และได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมไว้ในลักษณะ ๓ หมวด ๒ มาตรา ๒๐๐ ถึงมาตรา ๒๐๕ ข้อกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมจึงเป็นมูลความผิดทางอาญา ส่วนข้อกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ถือเป็นมูลความผิดทางวินัย แต่โดยที่ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เป็นเพียงความผิดฐานหนึ่งของความผิดทางวินัยที่มีอยู่หลายฐานความผิด และเมื่อมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และมาตรา ๑๙ (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้บัญญัติไว้อย่างเจาะจงและชัดเจนให้ผู้ร้องสอดมีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนและวินิจฉัยกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น แม้มาตรา ๙๑ (๑) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว จะบัญญัติให้ข้อกล่าวหาใดที่ผู้ร้องสอดมีมติว่ามีมูลความผิดทางวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ ก็ตาม แต่คำว่า “มูลความผิดทางวินัย” ดังกล่าวย่อมต้องหมายถึงมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามที่มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และมาตรา ๑๙ (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้บัญญัติให้อำนาจไว้เท่านั้น อำนาจหน้าที่ของผู้ร้องสอดในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยจึงมีเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ดังนั้น หากผู้ร้องสอดไต่สวนแล้วปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกกล่าวหา มีมูลความผิดทางวินัยฐานอื่น ผู้ร้องสอดย่อมต้องส่งผลการไต่สวนดังกล่าวไปให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องพิจารณาดำเนินการตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลที่หน่วยงานของรัฐแห่งนั้นถือปฏิบัติอยู่ตามอำนาจหน้าที่ต่อไป การที่ผู้ร้องสอดชี้มูลความผิดวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานอื่นจึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ซึ่งเป็นผู้...

ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอาถรรพณ์เอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง และความเห็นของผู้ร้องสอดมาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ ส่วนกรณีที่ผู้ร้องสอดอ้างคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คดีหมายเลขดำที่ อม.๖/๒๕๕๒ คดีหมายเลขแดงที่ อม.๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๒ และความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑ นั้น เห็นว่า คำพิพากษาศาลฎีกาและความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวไม่มีผลผูกพันให้ศาลปกครองต้องมีความเห็นเช่นนั้นด้วยแต่อย่างใด และกรณีที่ผู้ร้องสอดกล่าวอ้างคำสั่งศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๘/๒๕๕๓ นั้น เห็นว่า เป็นกรณีที่ศาลปกครองกลางเห็นว่า คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๐๓๗/๒๕๕๘ ได้วินิจฉัยประเด็นแห่งคดีในเรื่องอำนาจของผู้ร้องสอด ซึ่งกระทบต่อผู้ร้องสอดที่ไม่ได้เข้ามาเป็นคู่กรณีในคดี จึงมีคำสั่งรับคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่เท่านั้น

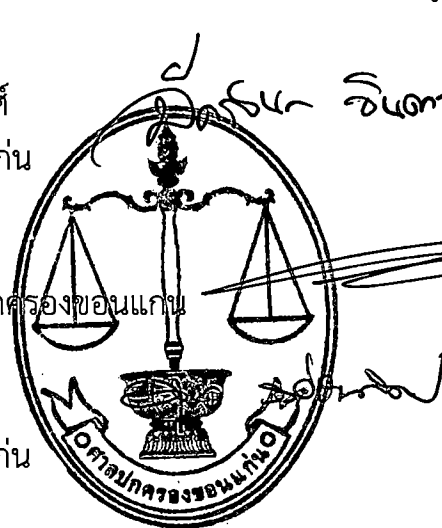
ส่วนข้อกล่าวอ้างอื่นๆ ของคู่กรณีศาลไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเนื่องจากไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป

พิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ อ.๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๐ ที่ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ให้มีผลย้อนหลังไปนับตั้งแต่วันที่ มีคำวินิจฉัยดังกล่าว คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปพิจารณาดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดี กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งเดิมหรือเทียบเท่า นับตั้งแต่วันที่ถูกละออกจากราชการ

นางสาวฉัตรชนก จินดาวงศ์
ตุลาการศาลปกครองขอนแก่น

นายคม บูรณวรศิลป์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองขอนแก่น

นายอนุชา วงษ์บัณฑิตย์
ตุลาการศาลปกครองขอนแก่น

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายศรัณยู โพธิ์รัชตางกูร

